

วิญญาณ

มีจริงหรือไม่

คำปรารภของคณะผู้จัดพิมพ์

เป็นธรรมทาน

เหตุที่หนังสือของผู้เรียบเรียง เล่มนี้ชี้แนวทางธรรม บ่งชี้ให้ทราบถึงการเวียนว่ายตายเกิดและผลของ "กรรม" ที่ทำไว้แต่ปุเรชาติ เพราะมนุษย์เรา "เกิดมาใช้กรรมเก่า สร้างกรรมใหม่" เริ่มต้นด้วยการเกิด จบลงด้วยการตาย

กุศลใดพึงมีพึงได้ คณะผู้จัดพิมพ์ ขออุทิศส่วนกุศลแด่ผู้เรียบเรียง และเจ้ากรรมนายเวร จงพ้นเวรและอโหสิกรรมแก่กันและกันจงทุกๆ ประการ

นายพีรพงศ์ จันทโรภาส (อดีตพระครูสนิท - สมณการ)
นพ.ฐาปนวงศ์ ตั้งอุไรวรรณ (~~จตุ~~จักษุแพทย์)
นายสุพจน์ คงบูชาเกียรติ (นักธุรกิจ)

ผู้จัดพิมพ์ เป็นธรรมทาน จำนวน 1,000 เล่ม

มกราคม 2544

วิญญาณ

มีจริงหรือไม่

พระพรหมคุณาภรณ์

จ.จ. แปดริ้ว

เล่าโดย

ทองทิว สุวรรณทัต

วัดโสธรวราราม วรวิหาร

โทร. (๐๓๘) ๕๑๑๐๔๘

วิญญาณมีจริงหรือ?

โดย

ทองทิว สุวรรณทัต

(ธรรมะเป็นของกลางไม่สงวนลิขสิทธิ์)

คำปรารภ

ได้รับหนังสือ "**วิญญาณมีจริงหรือไม่**" จาก "นายชลอ วนะภูติ" มีคนสนใจอ่านเป็นอันมาก อ่านแล้วบางคนเลิกทำบาป และพยายามทำดีกันเรื่อย ๆ หนังสือเป็นเรื่องสั้น ๆ อ่านง่าย เด็กเข้าใจดี จึงตั้งใจให้พิมพ์ขึ้นเพื่อแจกจ่ายให้คนได้อ่านทั่ว ๆ กัน ดีกว่าเล่มใหญ่หนา ๆ มาก คนไม่สนใจอ่านกัน ได้พยายามพิมพ์กฎแห่งกรรมของ "**ท.เลียงพิบูลย์**" เล่มเล็กเรื่องกฎแห่งกรรมหลายล้านฉบับส่งไปทั่วเมืองไทยแล้ว มีคนสนใจกันมาก พร้อมกันนั้นแจกไปตามโรงพยาบาลทั่ว ๆ ไป เพื่อให้คนไข้ได้อ่านจะได้บรรเทาความเจ็บป่วยได้บ้างไม่มากก็น้อย

ส่วนมากส่งไปโรงพยาบาลที่จะส่งได้ ในแปดริ้วนั้นส่งทุกโรงพยาบาล เพื่อช่วยเหลือคนไข้ให้ได้อ่านในเวลาว่าง ปรากฏว่าเป็นที่ชอบใจของคนโดยทั่วไป หากผู้ใดได้อ่านต้องการเอาไปแจกเป็นธรรมทานจะได้บุญกุศลเป็นอย่างยิ่ง

ขอกรรมดีที่ให้พิมพ์หนังสือเป็นธรรมทานจงเป็นความดีแก่เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายทุกถ้วนหน้าทุกคน

ผู้ตกทุกข์ลำบากขอจงพ้นจากทุกข์ทุกประการ ผู้ได้สุขแล้วก็ขอให้ได้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ขอทุกท่านจงเป็นผู้มีส่วนบุญทั่วหน้ากัน

(พระพรหมคุณาภรณ์)

วัดโสธรวราราม วรวิหาร
โทร. (๐๓๘) ๕๑๑๐๔๘

ที่เรียก แปดริ้ว นั้นเพราะประชาชนพลเมืองทั่วไปเรียก เพราะเป็นไทยแท้ ส่วนคำว่า "ฉะเชิงเทรานั้น" เขมรว่าเป็นเมืองขึ้นของเขา ๆ ว่าเคยปกครองมาก่อน"

ใครอยากเป็นขี้ข้าเขมรก็เชิญเลือกเอาเถิด

นายแพทย์ อาจินต์ บุณยเกตุ
ผู้คุยกับวิญญาณ

เล่าโดย ทองทิว สุวรรณทัต

ผู้เขียนจะไม่มีโอกาสได้รู้จัก **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** เป็นอันขาดถ้าไม่ได้อ่านเรื่อง "***นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ คุยกับวิญญาณ***" ในนิตยสาร"ฟ้าเมืองไทย" ซึ่งเริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๙๙๖ ถึงฉบับที่ ๑,๐๐๐

โดยที่ผู้เขียนสนใจในเรื่องวิญญาณเป็นอย่างมาก ได้เคยติดตามค้นคว้าเรื่องราวของผู้ที่ประสบพบกับวิญญาณมาด้วยตนเองแล้วนำมาเขียนใน**"โลกทิพย์"**อยู่บ่อย ๆ

ทำให้ผู้เขียนอดใจไม่ได้ ใคร่จะได้รู้จักกับ**คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** เป็นอย่างยิ่ง จึงได้โทรศัพท์ไปหา**อาจินต์ ปัญจพรรค์** บรรณาธิการ"ฟ้าเมืองไทย"เพื่อนเก่าของผู้เขียน เพื่อขอนัมเบอร์โทรศัพท์บ้านคุณหมออาจินต์ในเช้าวันหนึ่ง ซึ่งได้รับความเอื้อเฟื้อจากอาจินต์ ปัญจพรรค์ทันที

และสายในวันเดียวกันนั้นเอง ผู้เขียนก็โทร.ไปหาคุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ ที่บ้านของท่าน แต่ผู้รับสายบอกว่าท่านไม่อยู่ ขอให้โทร.ไปอีกครั้งตอนบ่ายโมง (เวลา ๑๓.๐๐น.)

ครั้นถึงเวลานัด ผู้เขียนก็ โทร.ไปอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้คุณหมออาจินต์เป็นผู้รับโทรศัพท์เอง

หลังจากแนะนำตัวผู้เขียนเองแล้ว ได้มีการซักไซ้ไล่เลียงถึงญาติผู้ใหญ่ของผู้เขียน จึงได้ทราบ

ว่าพี่สาวของคุณหมอเป็นอาสะใภ้ของผู้เขียน!

เมื่อผู้เขียนเรียนถามอายุของท่านคุณหมออาจินต์ตอบกลับมาว่า

"ผมยังหนุ่มครับ อายุ ๖๕ เท่านั้น เอง!"

แล้วท่านก็นัดหมายให้ผู้เขียนไปพบท่านที่คลินิก **"นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ"** ที่อยู่ปากซอยสุโขทัย ตรงกันข้ามกับวชิราวุธวิทยาลัย ตอน ๖ โมงเย็น (เวลา ๑๘.๐๐ น.) ในวันนั้นเอง

เมื่อถึงเวลาใกล้ ๑๘.๐๐ น. ผู้เขียนเดินทางไปยังคลินิกของท่านและได้พบท่านตามความประสงค์ ปรากฏว่าท่านยังสมาร์ททั้งดูหนุ่มกว่าอายุ สมดังที่ท่านบอกผู้เขียนว่า *"ผมยังหนุ่มครับ!"*

คุณหมออาจินต์ได้กรุณาพาผู้เขียนไปยังบ้านของท่านที่อยู่ในซอยพิสมัย อันอยู่ตรงกันข้ามกับวชิราวุธวิทยาลัยอีกด้านหนึ่ง แล้วเราได้คุยกันในศาลาริมบ้านนั้นเป็นเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมง

และด้วยเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมงที่คุณหมอเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้เขียนฟังจึงได้เรื่องราวซึ่งผู้เขียนขออนุญาตท่านเพื่อนำมาเสนอต่อผู้อ่าน **"โลกทิพย์"** ในฉบับนี้

เรื่อง ***"นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ คุยกับวิญญาณ"*** เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะที่คุณหมออาจินต์ป่วยหนักจนต้องเข้ารับรักษา ณ โรงพยาบาลศิริราชแล้วได้พูดคุยกับวิญญาณ โดยมีบุคคลเป็นพยานหลายคน และปัจจุบันก็ยังมีชีวิตอยู่พอที่จะยืนยันได้ ทั้งมีเนื้อเรื่องพิสดารและน่าติดตามอ่านเป็นที่สุด

แต่ก่อนที่ท่านจะได้อ่านเรื่องนี้ขอเชิญอ่านประวัติของ**คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** ตามที่ท่านได้กรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังอย่างเปิดเผยเสียก่อน เพราะในชีวประวัติ

ของคุณหมอก็มีเรื่องมหัศจรรย์หลายประการ ไม่แพ้เรื่องที่ท่านเขียนทีเดียว

เป็นที่ ๑ มาตลอด

นายแพทย์อาจินต์ บุณ-ยเกตุ เป็นบุตรของ **ท่านเจ้าคุณรณชัย ชาญยุทธฯ** เกิดเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นผู้มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนามาแต่เยาว์วัยด้วยการอบรมจากท่านเจ้าคุณผู้เป็นบิดา

เพราะในระหว่างเข้าพรรษาของทุกปีนั้น **ท่านเจ้าคุณรณชัย ชาญยุทธฯ** จะนำบุตรชายบุตรสาวของท่านไปนั่งที่ระเบียงหน้าห้องพระพร้อมกันหมดแล้วท่านจะเป็นผู้นำสวดมนต์ ทำวัตรเย็นทุกวันตลอดพรรษาไม่มีขาดแม้แต่วันเดียว!

เมื่อคุณหมออาจินต์เติบโตพอจะเข้าเรียนหนังสือได้ บิดาของท่านได้ส่งท่านเข้า *โรงเรียนวัดสะพานสูง* ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน

ต่อมา *โรงเรียนวัดสะพานสูง* ได้รวมกับ *โรงเรียนวัดจันทร์สโมสร* กลายเป็น ***โรงเรียนโยธินบูรณะ***

ตลอดเวลาที่ท่านศึกษาอยู่ในโรงเรียนนี้ ส่วนมากท่านสอบได้ที่ ๑ เสมอมา

พอท่านเรียนถึงชั้นมัธยมปีที่ ๔ บิดาท่านให้ย้ายไปเรียน ณ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยทั้งนี้เนื่องจากท่านเจ้าคุณเคยเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนสวนกุหลาบฯมาก่อน

แต่ทางโรงเรียนโยธินบูรณะได้ขอร้องให้คุณหมอเรียนต่อจนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ เสียก่อน ด้วยเหตุผลที่ว่าโรงเรียนโยธินบูรณะในสมัยนั้นยังเป็นโรงเรียนที่เพิ่งจะตั้งขึ้นใหม่ อยากจะได้นักเรียน ที่เรียนเก่งๆ ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน

"นักเรียนที่เรียนเก่ง ๆ ในตอนนั้นก็มี พล.ร.ท.ชอบ พล.อ.ต. ประมวล บุณมาก พล.อ.ท. ถนอม ไวถนอมสัตว์ แล้วก็ผมพวกนี้จบจากโยธินฯหมด" คุณหมอเล่าให้ฟัง

เพราะสงคราม

เมื่อจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ จากโรงเรียนโยธินบูรณะแล้ว คุณหมอสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาจุฬาลงกรณ์ฯ รุ่น ๒

ระหว่างที่กำลังศึกษาอยู่นั้นได้เกิดสงครามโลกครั้งที่สองบ้าง น้ำท่วมกรุงเทพฯครั้งใหญ่บ้าง อันเป็นเหตุให้การเล่าเรียนต้องชะงักไปบางตอน จึงทำให้คุณหมอจบแพทยศาสตร์ที่ศิริราชล่าช้าไปถึง ๓ ปี

"ความจริงผมต้องจบพ.ศ. ๒๔๘๙ ตอนนั้นอายุ ๒๓ ซึ่งควรจะจบแล้ว แต่ติดสงครามหยุดเรียนไปช่วยเสรีไทยบ้าง อะไรบ้างเลยจบหมออายุ ๒๖ ช้าไป ๓ ปี" คุณหมอบอก

หมอผ่าตัด

พอจบแพทยศาสตร์บัณฑิต **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** ก็ไปเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์จุฬาฯ อยู่ ๒ ปี

"ที่นี้เขาจะส่งผมไปเรียนนอกวิชาว่าด้วยการวิเคราะห์โรคพยาธิวิทยา ผมไม่ชอบก็เลยหนีไปอยู่กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข สมัยนั้น **คุณหลวงนิตย์เวชวิสิษฐ์** ท่านเป็นอธิบดี **คุณหลวงเฉลิม คัมภีร์เวช** เป็นผู้ฝากไป

แต่ก่อนที่ผมจะไปอยู่กรมการแพทย์นั้น ในระหว่างที่ผมเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์จุฬา ฯ ผมไปอยู่กับ **ม.ล.เต่อ สนิทวงศ์** ที่โรงพยาบาลเลิดสิน โดยทำงานกับ ม.ล.เต่อ

ในตอนเย็น พอถึงเช้าก็ไปสอนที่แพทยศาสตร์จุฬาฯ ทำเช่นนี้อยู่ ๒ ปี เรียกว่าทำงานไปสอนไป

ครั้นมาอยู่กรมการแพทย์ได้เดือนเดียว ทางกรมก็ส่งผมไปเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูเก็ต

และที่โรงพยาบาลภูเก็ตนี้เอง หมออาจินต์ได้แสดงฝีมือการผ่าตัดคนไข้ ๑๐๐ กว่าราย โดยไม่มีคนไข้ตายสักรายเดียว

โดยเฉพาะเมื่อทางโรงพยาบาลภูเก็ตจัดงานปีใหม่ เพื่อหาเงินบำรุงโรงพยาบาลนั้น คุณหมอผู้อำนวยการกำลังร่ำวงอยู่ดี ๆ ก็มีเจ้าหน้าที่มาเรียกว่ามีคนไข้หนักรออยู่ที่ห้องผ่าตัด

คุณหมออาจินต์ต้องขอตัวคณะรำวง แล้วรีบไปตรวจคนไข้ ผลก็คือเป็นลำไส้อุดตัน ต้องทำการผ่าตัดทันที คุณหมอจึงผ่าตัดลำไส้ออกประมาณ ๒-๓ ฟุตแล้วเย็บให้เรียบร้อย

พอวันสุดท้ายของงานปีใหม่ คนไข้รายนั้นก็ขึ้นไปแสดงตัวบนเวทีรำวง ประกาศว่า *ตัวของเขาเองรอดตายได้เพราะฝีมือผ่าตัดของคุณหมอ ในคือวันแรกของงาน!*

ปรากฏว่าคนที่ไปในงานปรบมือให้เกียรติคุณหมอสนั่นหวั่นไหวไปหมด!

สอบชิงทุน

ครั้นไปเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลภูเก็ตอยู่สองปีครึ่ง ทางกรมการแพทย์ก็เรียกตัวคุณหมอให้ไปสอบคัดเลือกชิงทุนหลวงเพื่อไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกา

ซึ่งทุนนี้ถ้าสอบไม่ได้ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ เป็นอันสอบตก และถ้าไม่มีผู้ใดสอบได้ เขาจะริบทุนเลย ทั้งนี้คุณหมอบอกว่า

"ทุนนี้ ๗ ปีมีครั้งหนึ่ง เท่าที่ทราบก็มี ***ท่านอาจารย์หมอฝน แสงสิงแก้ว คุณหมอประสพ รัตนากร*** แล้วก็มาผม

ถ้าสอบตกเขาริบทุนคืนเลยครับ ฉะนั้นเขาก็เลือกเอาคนที่มีความรู้ดีๆ หน่อยขยันหมั่นเพียรหน่อย

ถ้าเคยเป็นอาจารย์สอนนักเรียนแพทย์อยู่ ๒ ปี ท่านอธิบดีก็บอกว่า คุณต้องสอบให้ได้นะ ถ้าไม่ได้ขั้น ไม่ได้เกรดที่เขากำหนดเขาไม่ให้ไป

ผมก็ดูหนังสือเป็นการใหญ่ งานก็ทำอย่างมโหฬาร มีผ่าตัดทุกวันเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ต้องต่อสู้ทุกอย่าง น้ำหนักตัว ๖๐ กว่ากิโล ลดเหลือ ๔๕ กิโล ผอมแห้งแรงน้อย ไม่ได้หลับไม่ได้นอน ดอกครับ"

และก็พราะไม่ได้หลับไม่ได้นอนนี่แหละ ผลการสอบออกมาก็คือ ***นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุได้ที่ ๑!***

เมื่อผ่านการสอบสัมภาษณ์โดย **คุณหลวงสุขุม นัยประดิษฐ์** แล้ว คุณหมอก็ถูกส่งไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเดนเวอร์ สหรัฐอเมริกา

อยู่สองปีครึ่งได้ปริญญามหาบัณฑิต วิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ และประกาศนียบัตรเกี่ยวกับโรคทางอายุรแพทย์อีกใบหนึ่ง ก็กลับเมืองไทย

พอกลับไทยก็ได้บวช

คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ เล่าให้ฟังว่า

ตอนนั้นท่านมีอายุ ๓๐-๓๑ ปี เมื่อกลับมาประมาณเดือนพฤษภาคม-มิถุนายน เจ้าคุณผู้เป็นบิดาถึงแก่อนิจกรรมเสียแล้ว เหลือแต่มารดา ท่านก็เข้าไปกราบและกราบเรียนมารดาของท่านว่า

"*สิ่งแรกที่ผมจะทำคือขอบวชพระ*"

ยังผลให้มารดาปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง แล้วคุณหมอก็อุปสมบท ณ วัดราชาธิวาส โดยมี **ท่านเจ้า**

คุณศาสนโสภณ (ปลอด อชฺช การี)เป็นอุปัชฌาย์ ซึ่งปีนั้นตรงกับ พ.ศ.๒๕๐๐

"ผมบวชจริง ๆ เรียนจริง ๆ อยู่เป็นเวลา ๑๐๘ วัน เขาเรียนนักธรรมตรีกัน ผมเรียนนักธรรมโทควบคู่กันไป และสอบได้ที่ ๑ ทั้งสนามวัด"

และก็ด้วยบวชจริง ๆ เรียนจริง ๆ นี้แหละ คุณหมออาจินต์ ก็รับการอบรมปฏิบัติธรรมจาก **ท่านเจ้าคุณศาสนโสภณ** อุปัชฌาย์ นับแต่นั้นเป็นต้นมา

คุณหมอเล่าถึงการอบรมปฏิบัติธรรมที่ท่านได้รับขณะเป็นพระภิกษุว่า

"ตอนเย็น ๆ หลังจากสวดมนต์ทำวัตร ซึ่งขาดไม่ได้ นอกจากป่วย ท่านเจ้าคุณก็สอนวิปัสสนากรรมฐาน ให้กำหนดจิต ภาวนา ***พุท-โธ***

หลังจากทำวัตรค่ำแล้ว ต้องนั่งสมาธิทุกคน ***พุทโธ ๆ ๆ ๆ*** *หายใจเข้าก็รู้ หายใจออกก็รู้ เข้าซ้ายก็ให้รู้ ออกขวาให้รู้ เข้าหนักให้รู้ เข้าเบาให้รู้ ผ่อนให้เรื่อย ๆ ให้จิตจับอยู่ที่จมูก*

ก็ทำอยู่อย่างนี้เป็นเวลาหนึ่งพรรษาเต็ม ผลก็คือทำให้จิตสงบ"

เป็นศิษย์อาจารย์ทวี ทิวแก้ว

คุณหมอเล่าให้ฟังต่อไปว่า

"ผมบวชครบพรรษาแล้วก็สึกออกมา **อาจารย์ระพี สาคริก** เพื่อนเก่าก็มาชวนไปเรียนวิปัสสนากับ **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว** ที่อยู่ตรง ขส.ทบ.ตรงนี้เอง

เออ! เขาชวนดีแฮะ ถ้ามาชวนไปเที่ยวก็ไม่เอาละ ก็ไปกัน ไปเรียนวิปัสสนากับอาจารย์ทวีท่านสอนคล้าย ๆ อานาปาณสติกำหนดดูลมหายใจเข้าหายใจออกในที่สุดก็เกิดสมาธิ

แต่ต้องมีศีลก่อนปฏิบัติ ต้องมีศีล ๕ บริสุทธิ์นะครับ! ถ้าไป

โกหกเขามา ไปกินเหล้ากับเขามา ไปฆ่าเขามา ศีลไม่บริสุทธิ์ ก็ทำสมาธิไม่ได้

พอเกิดสมาธิแล้วจิตก็มั่น พอจิตมั่นดีแล้วก็เกิดปัญญา ปัญญาอันนี้ ผมอธิบายให้หลาย ๆ คนฟังแล้วไม่เข้าใจเลย ปัญญาทางธรรมในพระศาสนา กับปัญญาทางโลกนี่นะไม่เหมือนกันเด็ดขาด

ปัญญาทางโลกเกิดขึ้นจากการอ่านมาก ได้ยินมาก ได้เห็นมาก ได้ฟังมาก แต่ปัญญาทางธรรมนั้นพูดง่าย ๆ ก็คือ ***พลังจิต*** ชนิดหนึ่ง

เหมือนกับไฟฉายที่เราเปิดไฟแล้วเอาหัวครอบออก พอใส่ถ่านเสร็จ เปิดสวิตช์ปั๊บ มันก็สว่างพร่าไปหมด ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร มองไปไกลก็ไม่เห็น

แต่ทีนี้เราเอาหัวครอบไฟฉายเสีย แล้วกดสวิตช์ปั๊บ มันก็บังคับแสงเป็นลำพุ่งตรงไปที่โน่นเราก็มองเห็นอะไร ๆ นี่เอง คือปัญญาทางธรรม

คนไม่เข้าใจว่า ปัญญาทางธรรมคืออะไร กลับพูดว่า ***ผมปัญญาน้อย ผมโง่***

ปัญญาทางธรรมเกิดขึ้นจากการรู้เห็นในบางอย่าง ซึ่งบอกไม่ได้

อย่างผมนั่งกับอาจารย์ทวีนะแกเล่นผมแปลก ๆ **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว** น่ะ ขณะเรานั่งวิปัสสนากรรมฐาน ก็มี **ระพี สาคริก** กับอีกหลาย ๆ คน โทรทัศน์เปิดลั่นเลย!”

เรื่องของ “หูทิพย์”

คุณหมอเล่าถึงลูกชายคนโตของอาจารย์ทวี ว่า

“ลูกคนโตของท่านอาจารย์ทวีชื่อ ***“หูทิพย์”*** ความจริงเป็นเด็กที่มีหูตีบ รูหูนิดเดียว ไม่ได้ยินแต่ชื่อ ***“หูทิพย์”***

แกเป็นเด็กไม่ฉลาด เวลาสอบไล่ทีไร แกหลับตาทำสมาธิดู

ข้อสอบล่วงหน้าก่อน แล้วแกก็ตอบข้อสอบโดยนั่งทางใน ผลก็คือสอบได้ที่ ๑ ได้เรื่อย ๆ ทั้งที่หูแกหนวก

แล้วเรื่องสำคัญที่สุดก็คือแกช่วย **คุณหลวงนิตย์ เวชวิสิษฐ์** ไปเอาเงินคืนมาได้ห้าหมื่นบาท ซึ่งเดี๋ยวนี้ เท่ากับห้าล้านบาท

หูทิพย์ นี่ช่วยนั่งหลับตาพาไปว่า ใครเอาเงินไปไว้ที่ไหน ตอนนั้นแกอายุสัก ๑๐ ขวบ เวลานี้อายุสัก ๓๐ เอาไว้เล่าทีหลัง

หูทิพย์ เป็นเด็กที่อาจารย์ทวีพ่อของแกสอนไว้ กำหนดจิตปั๊บรู้หมด ! เด็ก ๑๐ ขวบเท่านั้น! แต่ข้อเสียของเด็ก คือแกจะเล่นของแก

"อ้าว! ทิพย์เอ๊ย! ขึ้นมาหน่อย"

"เอาอีกแล้ว! หนูจะไปเล่นว่าวโน่นน่ะ" แกชี้ว่าวจะเอาไปเล่น

"เอ้า! เล่นว่าวเสียก่อนประเดี๋ยวขึ้นมา"

แกดูอะไรแม่นเสมอ อย่างรถยนต์ใครถูกขโมยไป อยู่ที่ไหนหูทิพย์นั่งปั๊บรู้เลยว่า รถยนต์คันนั้นเบอร์นี้ใช่ไหม? อยู่ใต้สะพานพระรามหก ตำรวจจด วิ่งไปตามได้เลย!

ทำอย่างนี้หลายครั้ง จนวันหนึ่งแกบอกว่า ต่อไปนี้ไม่บอก แล้วแกว่า ผมกับเขาไม่เคยมีเวรมีกรรมต่อกัน เขาขโมยรถของนายก. ไปชาติก่อนนายก. อาจจะเคยขโมยของของเขาก็ได้ กรรมต้องชดใช้กรรม

ส่วนผมเป็นคนอื่น ไม่เกี่ยวไปบอกเขาอย่างนี้ อ้ายคนที่ขโมยก็ถูกลงโทษ ถูกจับ ผมก็เป็นคนที่เกี่ยวข้องโดยใช่เหตุ ก็เป็นบาปอีก เพราะฉะนั้น ต่อไปนี้ผมจะไม่บอกเรื่องรถของใครหายจะไม่พูดเลย! แกว่าของแกอย่างนี้

อาจารย์ทวีทดสอบ

เมื่อ **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** เรียนวิปัสสนากรรมฐานกับท่าน **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว** เป็นเวลาพอสมควรแล้ว วันหนึ่งท่านก็ทดสอบคุณหมออาจินต์

"ท่านมีกล่องตะกั่ว กว้าง ๓ นิ้ว สูง ๓ นิ้ว กล่องนี้เอกซเรย์ก็ผ่านไม่ได้ แล้วท่านก็แอบเอาของใส่ลงไป ไม่มีทางเห็นได้เลย

อาจารย์ทวี ทดสอบลูกศิษย์ทีละคน ๆ โดยให้นั่งสมาธิดูว่าของในกล่องนั้นคืออะไร ก็นั่งกันอยู่ ๒๐-๓๐ คน พอผมขึ้นไป ท่านก็ทัก อ้าว! หมอมาพอดี ผมก็กราบพระกราบเจ้า นั่งตามสบาย

"เออ! คุณหมอ อะไรอยู่ในกล่องข้างหน้านี้"

"กล่องอะไรครับ"

"นั่นน่ะ! กล่องตะกั่วสีมอๆ"

"ผมจะไปรู้ได้อย่างไร?"

"ไม่ใช่! ให้หมอนั่งดู"

ผมก็นั่งหลับตาเข้าสมาธิแล้ว เพ่งพลังจิตให้เป็นจุดเดียว ดูซิว่าในนั้นมีอะไร ?

มันดูคล้าย ๆ จะมีรูปปรากฏขึ้นในกล่อง ผมก็บอกอาจารย์ทวีว่า ***เป็นแหวนครับ? หนึ่งวงแหวนเพชร!***

คนก็ยกมือสาธุ! ผมไม่รู้เรื่องอะไรกับเขาเลย อาจารย์ทวีก็ให้คนไปหยิบกล่องมาเปิดดู ปรากฏว่าเป็นแหวนเพชรของคนคนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่นั่น !" คุณหมอเล่า

วันต่อมาเอาอีก ! ทดสอบอีก !

"ไอ้กล่องเมื่อวานนี้ มันหายไปไหน ? คุณหมอลองดูซิ"

ผมก็นั่งพิจารณาดู... *"กล่องย้ายจากที่เก่าไปอยู่บนขอบหน้าต่างครับ !"*

ท่านบอกว่า *"ถูกแล้ว ! ผมย้ายไปเอง แต่ว่าในกล่องมีอะไร"*

"กุญแจรถยนต์ครับ!"

แหม ! คนปรบมือเกรียว **คุณระพี สาคริก** ก็ทำได้ เราเล่นกันอย่างนี้!

อดีตนายกฯ ทวีไปทดสอบ

คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ เล่าต่อไปว่า

"มีอยู่วันหนึ่ง **คุณทวี บุณยเกตุ** (อดีตนายกรัฐมนตรี) พี่ชายผมก็ไปทดสอบ **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว** ก็ไปด้วยกัน

คุณทวี เอาของเล็กๆ ชิ้นหนึ่งใส่ไว้ในกล่องเล็ก ๆ แล้วถามอาจารย์ทวี

"ในกล่องนี้เป็นอะไร? มีความดี มีคุณ มีโทษ เป็นอย่างไร?"

อาจารย์ทวีก็หันมาบอกผมว่า ***"เอ้า! คุณหมอดูก่อนซี!"***

ผมก็นั่งหลับตาพิจารณา ปรากฏแสบตาไปหมด เหมือนใครเอาไฟฉายมาส่องตา ดูไม่ได้เลย!

อาจารย์ทวีก็นั่งดู...อะไรเอ่ยรัศมีมากเหลือเกิน? เดี๋ยวเดียวอาจารย์ทวีบอกว่า ***พระบรมสารีริกธาตุ*** ครับ!

เปิดดู จริง ๆ ! **คุณทวี** เอาพระบรมสารีริกธาตุไปทดสอบ **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว!"**

คุณหมอเห็นวิญญาณ

อยู่มาคืนหนึ่ง ขณะคุณหมออาจินต์นั่งอยู่ในบ้าน ก็พลันรู้สึกมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นในจิต ท่านก็ทำสมาธิตรวจดู จึงทราบว่า **ท่านอาจารย์ทวี ทิวแก้ว** ต้องการพบท่าน

ซึ่งทั้งนี้ อาจารย์ทวีใช้พลังจิตเรียกคุณหมอจริง ๆ โดยท่านบอกแก่ศิษย์และแขกเหรื่อที่ไปหาท่านในคืนนั้นว่า รอประเดี๋ยว รอสัก ๑๐ นาทีจะมีคนมา อันหมายถึงคุณหมอโดยเฉพาะ

คุณหมอเล่าถึงเหตุการณ์ต่อไปว่า

"ผมก็อาบน้ำอาบท่า ทานข้าวปลาเสร็จ ก็ขับรถไป เสียเวลาประมาณ ๑๐ นาทีดังที่ท่านอาจารย์

บอกคนทั้งหลาย ท่านก็บอกว่า มาแล้ว ! มาแล้ว ! อันนี้แปลกมาก

พอผมขึ้นไปกราบพระเสร็จ ยกมือไหว้ท่านเสร็จ อาจารย์ก็บอกว่า

"ดีแล้ว! คุณหมอนั่งให้สบายอยากจะรู้ว่าอะไรอยู่ในกล่องนั้นน่ะ!"

กล่องที่ท่านชี้ให้ผมดู ไม่ใช่หีบตะกั่วอย่างเดียว ท่านใส่ไว้ในกล่องใหญ่อีกชั้นหนึ่ง

โอ้โฮ!อาจารย์ผมเพิ่งมาใหม่ ๆ

เอ้า!ดูเลย ๆ อะไรอยู่ในนั้น

"เอ้า ! ดูก็ดูครับ!"

ผมก็นั่งขัดสมาธิ ทำสมาธิ อยู่ประมาณ ๒ นาที เสร็จแล้วผมก็บอกว่า

"ไม่มีอะไรอยู่ในนั้น...มีแต่รูปคนขาดครึ่งตัว หัวโล้นนั่งอยู่ในกล่องนั้น!"

อาจารย์ก็ยกมือไหว้ ทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องนั้นก็กราบผม ผมก็ตกใจ !...

เดี๋ยวพวกเราช่วยกันจุดธูปจุดเทียนหมดนี่ ฉลองหมอหน่อย

ฉลองอะไรผมไม่รู้เรื่อง...

เอาเถอะน่ะ!...แล้วอาจารย์ก็จุดธูปเทียน เปิดไฟสว่าง ผมก็งงหมด มีเถ้าแก่คนหนึ่งเป็นคนจีนตัวสั่นมายกมือไหว้ปลก ๆ

ผมก็เรียนถามท่านอาจารย์ทวีว่า

"อาจารย์ครับ! เรื่องอะไร? ผมไม่เข้าใจเลย..."

ท่านก็บอก เอ้า ! จะเล่าให้ฟัง

มีโรงงานโรงงานหนึ่งอยู่ที่บางแค คนจีนเขาเปิดทำอุตสาหกรรมย่อย ๆ ...ผมก็จำไม่ได้แล้วว่าเขาทำอะไร แต่ทำแล้วเจ๊ง ทำแล้วเจ๊งขาดทุน ไฟไหม้ ไหม้เรื่อย เถ้าแก่ไปนิมนต์เจ้ามาแล้วก็แก้ไขไม่สำเร็จ

ในที่สุดมีคนคนหนึ่งพามาหาอาจารย์ทวี มาเล่าให้ฟัง ท่านก็นั่ง

พิจารณาดู อ๋อ ! เป็นอย่างนี้ ท่านก็ไปจัดการแล้วเอาของสิ่งหนึ่งติดตัวกลับมาด้วยสิ่งนั้น คือ

วิญญาณของอาแป๊ะคนหนึ่งซึ่งถูกรถสิบล้อชนตายขาดครึ่งตัว !

เหตุการณ์นี้เกิดเมื่อหลายปีมาแล้ว ศพอยู่ที่ข้างโรงงานนั่นแหละ และยังไม่ได้ผุดไม่ได้เกิดวิญญาณนี้ต้องการไปเกิด ต้องการรับส่วนกุศล

วิญญาณนี้เป็นเจ้าของที่เดิม คนก็ไปปลูกโรงงานทับที่ที่ฝังแกอยู่ แกจึงเดือดร้อนเหมือนคนมาเหยียบย่ำบนตัวแก บนศีรษะแก

อาจารย์ทวีก็ไปเรียกวิญญาณนี้มา ขอให้ไปเกิด โดยสัญญาว่าจะให้เจ้าของโรงงานนั้นทำบุญสังฆทานแผ่ส่วนกุศล อุทิศไปให้เรียบร้อย แกก็มาในสภาพขาดครึ่งตัว เหมือนอย่างที่ผมเห็นในกล่องนั้น

คราวนั้นมี **ระพี สาคริก** อยู่ด้วย เถ้าแก่โรงงานก็อยู่ด้วย กับอีกหลายคนผมจำไม่ได้ ทั้งหมดประมาณ ๓๐ คน อาจารย์ทวีก็เปิดไฟสว่างทั้งห้องพระ จุดธูปจุดเทียนหมด บอกฉลองผมหน่อย

นี่ก็เป็นวิญญาณชนิดหนึ่ง วิญญาณที่เห็นเหมือนรูปที่เห็นในเอกซเรย์นะครับ ไม่ใช่รูปคนชัด ๆ เห็นหัวคน เห็นไหล่กลม ๆ เหมือนในเอกซเรย์ทุกประการ"

อายุ ๙๕ ป่วยหนักจะตายหรือไม่

เมื่อครั้งคุณตาของภรรยาคุณหมออาจินต์ ซึ่งเป็นปู่ของ **คุณดำรง สุนทรสารทูล** อดีตปลัดกระทรวงมหาดไทย มีอายุ ๙๕-๙๖ ปีแล้ว กำลังป่วยหนัก

บุตรสาวของท่านผู้นี้เป็นป้าของคุณหมออาจินต์ ทั้งเป็นมารดา ของภรรยาคุณหมอ ได้มาหาคุณหมอ

ขอให้ช่วยนั่งสมาธิดูว่าคุณตาจะเสียในครั้งนี้หรือไม่ เพราะน้องชายไปติดต่อที่วัดประยูรวงศ์ฯ แล้ว

คุณหมอก็นั่งสมาธิ ตั้งจิตอธิษฐานว่า

"ถ้าคุณตาจะหมดบุญในคราวนี้ ก็ขอให้เห็นรูปคุณตานอนอยู่ ถ้าหากยังไม่ตาย ก็ขอให้เห็นภาพนั่ง พอผมเข้าสมาธิเสร็จ ก็ส่งพลังจิตไปดูทางโน้น"

คุณหมออาจินต์เล่า เห็นภาพคุณตานั่ง แปลว่าไม่ตายแน่ ผมก็เรียน**คุณป้าสอาด** ซึ่งเป็นแม่ยายผมว่า **ไม่ตายหรอกครับ ยังอยู่อีกนาน**

ตอนนั้นท่านอายุ ๙๕-๙๖ เขาเตรียมวัดเตรียมนิมนต์พระเสร็จ เพราะคุณตานอนนิ่งอยู่หลายวันแล้ว ก็ปรากฏลุกขึ้นอีก รับประทานได้ พูดได้ นั่งจ้อไปอีกหลายปีเลย ตกลงต้องไปบอกเลิกทางวัดประยูรวงศ์ ฯ

"หูทิพย์" ช่วยคุณหลวงนิตย์

จากนั้น คุณหมอก็วกมาเล่าเรื่อง**"หูทิพย์"**ให้ฟังอีกครั้งหนึ่งว่า

"เรื่องมีอยู่ว่ามีนายนาวาอากาศโทผู้หนึ่ง เอาอิฐไปหลอกขายภรรยาของ **คุณหลวงนิตย์ เวชวิสิษฐ์** เป็นเงินห้าหมื่นบาท สมัย ๒๐ ปีมาแล้ว โดยบอกว่าเป็นพระธาตุ คุณนายก็ซื้อไว้

ตอนหลังคุณหลวงสงสัยว่าทำไมคนขายเขาบอกว่า ***พระธาตุนี้ต้องเอาไว้ที่สูง ห้ามจับ ห้ามเปิด เปิดไม่ได้ พระธาตุนี้อันตรายเหลือเกิน ถ้าเปิดแล้วเสด็จหนีด้วยแล้วก็เป็นอันตรายแก่คนไม่มีศีลมีธรรม***

ท่านก็มาเล่าให้ผมฟัง ผมก็นึกในใจว่า เอ๊ะ ! พระพุทธเจ้าท่านไม่เคยทำไมใครทำไมเปิดไม่ได้ ตาจะ

บอดได้อย่างไรอิมพอสซิเบิ้ล เป็นไปไม่ได้

คุณหลวงนิตย์ ท่านมาเล่าให้ฟังผมก็มาคิด ๆ ดู เสร็จแล้วผมก็ขอพบท่านที่วัดโพธิ์ ออกจากกรมการแพทย์ไปด้วยกัน

ตอนนั้นผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์ ก็มีเรื่องอีกคือนั่งตรวจทางในกับพระ เขาลือว่าผมเป็นบ้า! ที่จริงผมนั่งเล่นน่ะ นั่งหลับตาทำสมาธิ

เอ้า!พระภิกษุหอมนิมนต์ได้แต่อย่าเพิ่งเข้ามา ให้ท่านรออยู่ข้างนอก ผมก็นั่งดู...

"ส่งพระองค์นี้ไปเอกซเรย์ปอดก่อน แล้วค่อยเข้ามา!"

เด็กก็บอกว่า *"คุณหมอครับ คุณหมอยังไม่ได้ตรวจนะครับ!"*

"เออ! พระองค์นี้เป็นวัณโรค ไปเอกซเรย์ก่อน"

"คุณหมอยังไม่ตรวจนะครับ!"

"เออ เอาไปเอกซเรย์ก่อน"

พระก็ไปเอกซเรย์ ***ผลออกมาวัณโรคเต็มปอด!***

"เอ ! คุณหมอรู้ได้อย่างไร?"

เรื่องมันก็ดังถึงอธิบดี คุณหลวงนิตย์จึงเรียกผมไปพบ แล้วเล่าให้ฟังแต่ต้น

ผมก็เรียนท่านว่า เอ ! ผมสงสัยจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว ผมก็อยากจะทราบเหมือนกันว่าเสียเงินไปห้าหมื่นโดยใช่ที่อย่างนี้

เอาอย่างนี้ครับ ผมเองทำงานกับท่านมาหลายปี เคยให้ร้ายกับท่านไหม ? เคยคิดร้ายต่อท่านไหม? คราวนี้ผมขอพูดทีเถิด ขอเรียนว่า ***ท่านอธิบดีกับคุณนายน่ะถูกคนเขาโกงเงินไปแล้ว!***

เท่าที่ผมพูดมานี้ ไม่ได้อะไรแม้แต่บาทเดียว มีแต่จะถูกเอ็ดถูกด่า ถ้าท่านจะนับถือเขา เชื่อเขาผมก็ช่วยไป แต่ผมพูดสัจจะ ผมรักนับถือเคารพท่าน ผมขอพูด

ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ถูกโกงไปแล้วห้าหมื่นบาท! คุณหลวงนิตย์ก็นิ่ง ผมก็เรียนให้คุณหลวงทราบ

ท่านก็ถามว่า *"แล้วจะทำอย่างไรล่ะ ?"*

ผมก็บอกว่า "ท่านอธิบดีจะไปกับผมไหมล่ะ ?"

ท่านถามว่า "ไปไหน"

ผมก็บอกว่า "ไปหาอาจารย์ทวี ทิวแก้ว อาจารย์ทวีมีลูกชายคนหนึ่งชื่อ **"หูทิพย์"** เด็กคนนี้มองอะไรเห็นหมดเลย รู้หมดทุกอย่างเลย"

ท่านว่า *"เป็นไปไม่ได้"*

"อ้าว! ลองเชื่อเขาทีซีครับผมไม่ได้หลอกท่านหรอก เพราะหลอกท่านแล้วผมไม่ได้อะไร ผมจะไปหลอกท่านทำไม"

"เอ้า!ถ้ายังงั้นไป ไปด้วยกัน"

ผมก็นั่งรถไปกับท่าน ท่านขับเองไปหา **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว** แล้วเล่าเรื่องให้ฟัง

อาจารย์ทวีก็เรียกลูกชายมาหา *"ทิพย์เอ๊ยทิพย์ คุณลุงสงสัยจะถูกหลอกลวงเสียแล้ว ลูกช่วยดูซิว่าที่บ้านท่านมีพระธาตุจริงหรือเปล่า?"*

เด็กชายหูทิพย์อายุเพียง ๑๐ ขวบในสมัยนั้น ก็เข้านั่งสมาธิ ตอนนั้นเกือบเที่ยงแล้ว กำลังไม่มีคน

"ไม่มีเลยครับพ่อ !"

"แล้วอะไรอยู่ห้องพระน่ะ?"

"อิฐครับ ! ก้อนเล็ก ๆ สอง-สามก้อน!"

คุณหลวงนิตย์ก็หน้าซีด

"ห้องพระอยู่ที่ไหน"

"ห้องพระขึ้นไปชั้นบน เลี้ยวขวามือสุดเลยครับ แล้วอิฐอยู่บนเจดีย์เป็นยอดครับ"

คุณหลวงนิตย์บอก ***"ใช่แล้ว...."***

"จะช่วยได้ไหม ?"

"ได้ครับ"

"เงินอยู่ที่ไหน ?"

"เงินยังอยู่..."

"อยู่ธนาคารหรือเปล่า"

"ไม่อยู่ธนาคารครับ..."

"เอ้า ! ถ้าอย่างนั้นลูกไปจัดการซี ไปกับคุณลุงนะ ไปกับคุณหมอด้วย"

"ครับผม"

คุณหลวงนิตย์ ขับรถ เด็กชายหูทิพย์นั่งซ้ายมือข้างคนขับ ผมนั่งข้างหลัง แกหลับตาตั้งแต่ออกจากบ้าน ขส.ทบ. บอกคุณหลวง...

คอยขับตามผมบอกนะครับ...ทั้ง ๆ ที่เด็กคนนี้ไม่เคยไปไหนไกล ๆ เลย อยู่กับบ้านนี่แหละ คนจน ๆ พ่อก็เป็นร้อยเอก ไม่ได้ร่ำรวย แต่งตัวธรรมดา

พอออกจากกรม ขส.ทบ. ถึงถนนใหญ่...คุณลุงเลี้ยวซ้ายครับ! แกนั่งหลับตานิ่ง...*ถึงสี่แยกไม่หยุดครับ ตรงไปเรื่อยครับ ถึงสี่แยกหน้าไม่หยุดครับ ตรงไปเรื่อยครับ...*

บึ่งออกมาสนามม้านางเลิ้ง!... *คุณลุงเลี้ยวซ้ายครับ......* ไปถนนเพชรบุรี เรื่อยไปถึงประตูน้ำ ซึ่งเดี๋ยวนี้เป็นศูนย์การค้าพันธุ์ทิพย์พลาซ่า

พอถึงตอนนั้น เด็กบอกว่า *คุณลุงช้า ๆ ครับ คุณลุงช้า ๆ ...* ***ซอยเลี้ยวซ้ายตรงนี้ บ้านคุณลุงใช่ไหมครับ?***

คุณหลวงนิตย์งงเต็กเลย! บ้านอยู่ที่นั้นพอดี! เด็กก็ไม่เคยไปที่นั่น มิหนำซ้ำยังบอกว่าเงินแต่ก่อนอยู่ที่นี่ เดี๋ยวนี้เป็นอิฐ ๓-๔ ก้อน..*เอ้า ! คุณลุงขับต่อไป !*

จากประตูน้ำมาถึงราชประสงค์เลี้ยวซ้ายผ่านโรงเรียนมาแตร์ฯ... *คุณลุงตรงไป เดี๋ยวคุณลุงจะผ่านทางรถไฟ...*

คุณหลวงก็ขับไป พอถึงทางรถไฟ รถมันสะเทือนตึ๊ก ๆ ๆ *...คุณลุงข้ามทางรถไฟมาแล้วนะครับ ! คุณลุงเลี้ยวซ้ายทันทีเข้าซอยนี้ครับ !*

พอเลี้ยวเข้าไป เด็กก็บอกให้คุณหลวงขับตรงไป... *คุณลุงช้า ๆ*

ครับ อ้าว ! หยุดครับ หยุด ! ถอยหลังครับ ! ถอยหลัง คุณลุงเดินหน้าครับ หยุดครับ หยุดครับ

บ้านนี้แหละครับ ที่เขาเอาเงินห้าหมื่นของคุณลุงไป ซ้ายมือนี่แหละครับ!

แหม ! หงายหลังตึงเลย ! นาวาอากาศโทคนนั้นอยู่บ้านหลังนั้น!

คุณหลวงกลับมาเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ ไปบอกคุณหมอเฉลิมลูกเขย คุณหมอเฉลิมก็รีบไปที่บ้านนั้น บอกนายนาวาอากาศโทคนนั้นว่าขอเงินคืน ถ้าคุณขัดขืนดื้อดึง ผมจะรายงานแม่ทัพอากาศ

ในที่สุด นายนาวาอากาศโทก็คืนเงินให้ห้าหมื่นบาทและสารภาพผิดทุกอย่าง คุณหลวงนิตย์ก็ไม่เอาเรื่อง เพราะท่านเป็นคนใจดีอยู่แล้ว

นี่เป็นเรื่องของเด็กชาย ***"หูทิพย์"*** ลูกชาย **อาจารย์ทวี ทิวแก้ว"**

อาจารย์ทวี เป็นศิษย์ฤาษี

คุณหมออาจินต์ บุญยเกตุ ได้เล่าประวัติของอาจารย์ท่านให้ฟังว่า

"อาจารย์ทวีนี่ **ท่านเจ้าคุณศาสนโสภณ** วัดเทพศิรินทร์ฯ ก็นับถือท่านมาก

เริ่มแรกดูเหมือนเป็นพรานล่าสัตว์ตัดชีวิต แล้วไปเจอฤาษีตนหนึ่ง อาจารย์ทวีก็เข้าไปหาถือปืนไปกระบอกหนึ่ง

ฤาษีท่านถามว่า *"มาทำอะไร ?"*

อาจารย์ทวีก็บอกไปตามความจริงว่า *"มาล่าสัตว์"*

ฤาษีถามว่า *"แล้วเมื่อเรายิงสัตว์นั้นสัตว์เจ็บไหม"*

อาจารย์ทวีบอก *"ไม่รู้มัน"*

ฤาษีก็ย้อนถามมาว่า *"ถ้าเป็นตัวเราถูกเขายิงจะเจ็บไหม ?"*

อาจารย์ทวียอมรับว่า *"เจ็บ"*

ฤาษีก็เลยบอกว่า *"สัตว์ก็เจ็บเหมือนกัน วางปืนเสียเถอะ"*

อาจารย์ทวีก็เข้าไปสนทนากับท่านฤาษี ฤาษีตนนี้ ก็สอน ๆ ๆ อาจารย์ทวีเลยอยู่กับฤาษีตนนั้นเป็นเวลานาน แล้วก็เลิกเป็นพรานมาปฏิบัติธรรม ภายหลังมาสมัครเป็นทหารขนส่ง ฯ ได้ยศครั้งหลังเป็นร้อยเอก

ตอนนี้อายุสัก ๗๐-๘๐ ครั้งสุดท้ายผมไปเยี่ยมท่านที่วิชัยยุทธคลีนิค ท่านเป็นโรคเบาหวาน โรคหัวใจ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านแน่นหน้าอกจะตายอยู่แล้ว ผมกำลังทำงานอยู่ที่ร้านผม *เอ๊ะ!เป็นอะไรนี่?* ผมก็หยุดทำงาน นั่งสมาธิ ***โอ๋! อาจารย์ทวีไม่สบาย*** ผมก็เอากระเป๋ายาใส่รถยนต์ขับไป เวลานั้นขนาดนี้แหละครับสัก ๖ โมงกว่าหรือทุ่มหนึ่ง

อาจารย์ทวีบอกทางบ้านว่า *"ไม่เป็นไร ไม่ต้องเอาท่านไปส่งโรงพยาบาล ประเดี๋ยวหมอมาเอง!"*

ท่านอยู่บ้านของท่านแต่ส่งกระแสจิตมาเรียกผมได้

อีกสักครู่ท่านก็บอก *"หมอมาแล้ว"* คนก็งง

ผมก็หิ้วกระเป๋ายาขึ้นไป ถามว่า *"อาจารย์เป็นอะไรไปครับ?"*

"เหนื่อยมาก !"

"อ๋อ ! ไม่สบาย มิน่าเล่า..."

"ผมไม่สบายก็เรียกหมอซี!"

ผมก็ฉีดยาให้ ท่านก็สงบแล้วหลับไป เรื่องนี้มีคนรู้กันหลายคน

หากุญแจเซฟและรหัสด้วยพลังจิต

คุณหมอบอกผู้เขียนถึงเรื่องหนึ่งซึ่งคุณหมอเคยให้ความช่วยเหลือเขามาว่า

"ผมไม่ใช่ผู้วิเศษ ที่จะไปบอกล่วงหน้าใคร หรืออะไรอย่างนั้น เพียงแต่ใช้พลังจิตเฉย ๆ"

เคยมีท่านผู้หนึ่งมาหาผมเป็นอดีตอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนเทพศิรินทร์ ฯ ท่านชื่อ **สวัสดิ์ ภูมิรัตน์** ตอนนั้นอายุประมาณ ๗๐ กว่า ท่านมาหา มาบอกว่าเอียนในลำคอ

ผมก็ไม่เข้าใจว่า เอียนในลำคอเป็นอย่างไร...คือมันจะอ้วกอยู่เรื่อย ๆ ผมก็ว่า ถ้าจะไม่ใช่เอียนละมังครับ ท่านก็ว่า...ไม่รู้ซีเขาว่าคุณหมอเก่งทางนี้นี่

เอา ! ถ้าอย่างนั้นขอเอกซเรย์ดูที่หลอดอาหาร พบว่ามันเป็นติ่ง ๆ ยื่นออกมา ผมกลัวว่าเป็นมะเร็งแน่ ๆ เพราะท่านก็ไม่ดื่มเหล้าดื่มยา

ในที่สุดก็ปรึกษากับเพื่อนศิริราช ให้การรักษาโดยฉายแสงผ่าไม่ได้ อาการก็ทรุดลง ๆ หลังจากนั้น ๔ - ๕ เดือนท่านก็ถึงแก่อนิจกรรม ท่านได้สายสะพายนะครับ ตอนหลังท่านอยู่ในตำแหน่งใหญ่มากในกระทรวงศึกษาธิการ

อาจารย์สวัสดิ์ ภูมิรัตน์ มีหลานสาวคนหนึ่ง ชื่อ**จิราภา ภูมิรัตน์** แต่งงานกับ **จีรศักดิ์ อมาตยกุล**

จีรศักดิ์ ที่เป็นหลานของ **พระยาสรกิจวิศาล** เคยเป็นทูตทหารที่ญี่ปุ่น ก็อยู่ในซอยสุดสงวนนี้เอง

ผมเป็นหมอประจำบ้านท่านเจ้าคุณสรกิจ ฯ รักษาเจ้าคุณรักษาคุณหญิง รักษาลูกหลานมาตลอด เราเกี่ยวข้องกันอย่างนี้

ผมก็ไปงานศพท่านอาจารย์สวัสดิ์ ไปนั่งอยู่แถวที่สองที่สามสักประเดี๋ยวได้ยินคนเขาซุบซิบกัน แล้วได้ยินเสียงลูกสาวของท่านเจ้าคุณสรกิจ ฯ ว่า

"ไปถามคุณหมอซี ไปถามคุณหมอซี คุณหมออาจินต์นี่แหละ"

แล้วแกก็เดินตามกันมาสองสามคน มีภรรยาของอาจารย์สวัสดิ์กับลูก ผมก็ยกมือไหว้ ลูกสาวก็พูดขึ้นมาว่า

"เอ้อ ! ดิฉันอยากจะขอถามคุณหมอหน่อยค่ะ คือคุณพ่อเป็นคนเก็บโฉนดที่ดิน เก็บเงินสด เก็บเช็ค เก็บพินัยกรรมไว้ในตู้เซฟเมื่อท่านเสียไปแล้ว ก็ค้นหากันไม่พบว่ากุญแจอยู่ที่ไหน รหัสเปิดตู้เซฟอยู่ที่ไหน หากันเท่าไรก็ไม่พบขอความกรุณาคุณหมอช่วยหาหน่อย"

ผมก็บอกว่า *"อ้าว!ผมไม่เคยไปบ้านท่าน จะไปค้นหาได้ยังไง? ผมไม่ใช่ตำรวจนี่"*

"ไม่ใช่ค่ะ! ขอให้คุณหมอนั่งพิจารณาดูซิว่า กุญแจอยู่ที่ไหน รหัสเซฟอยู่ตรงไหน..."

"อ้าว!แล้วกัน ผมไม่ใช้นักเล่นทางใน..."

"น่า...ขอให้คุณหมอช่วยหน่อยน่า ! ขอความกรุณาเถอะ !"

เวลานั้นก็มี **คุณชโลม อมาตยกุล คุณเจริญศรี อมาตยกุล** กับภรรยาของอาจารย์สวัสดิ์ ลูกหลานท่านหลายคนเป็นพยานนั่งข้างหลังผมหมด

ผมก็ยกมือไหว้ศพอาจารย์สวัสดิ์ เข้าสมาธิ แล้วก็เรียนถามท่านว่า ลูกภรรยาของท่านอยากทราบว่า กุญแจเซฟกับรหัสนั้นอาจารย์เอาไว้ที่ไหนครับ ? เดี๋ยวนี้เขาต้องการจะเปิดเอาเอกสารต่าง ๆ เปิดไม่ได้

นั่งสงบสติอารมณ์สักพักหนึ่งก็เห็นรูปอาจารย์สวัสดิ์ปรากฏขึ้นมา! แต่มีลักษณะเหมือนเอกซเรย์นะครับ แล้วมีเสียงได้ยินมาทางหูบอกว่า

กุญแจอยู่ในถ้วยแก้วที่มีลักษณะเหมือนแจกันบนโต๊ะเขียนหนังสือ ในถ้วยรูปแจกันนั้นมีดินสอ ปากกา ลูกกุญแจเซฟอยู่ในนั้น รหัสเซฟก็อยู่ใต้

นั่นแหละเปิดดูก็แล้วกัน...แล้วท่านก็หายไป

ผมก็หันหน้าไปถามภรรยาท่านกับญาติพี่น้องลูกหลานท่านว่า

"อาจารย์สวัสดิ์นั่นน่ะ ท่านมีโต๊ะเขียนหนังสือไหม?" ...มีค่ะ! มีค่ะ!

"แล้วบนโต๊ะมีดินสอ ปากกาเสียบอยู่ไหม?"...มีค่ะ!

"คุณไปเอาดินสอออกนะ ในถ้วยรูปแจกันนั้นมีกุญแจและรหัสเซฟอยู่ในนั้น..."

ทุกคนก็มองหน้ากัน แล้วบอกกันว่า ไป ๆ ไปเดี๋ยวนี้! เขาก็ไปบ้านอาจารย์สวัสดิ์ สักครึ่งชั่วโมงก็กลับมา ก็เอากุญแจมา รหัสมา

ผมก็ถามว่า*"อยู่ที่ไหน"*...อยู่ในถ้วยรูปแจกันที่คุณหมอบอก!... ผมก็ยกมือไหว้กราบลา

พยานในเรื่องนี้ก็มี **คุณจิราภา ภูมิรัตน์** ซึ่งแต่งงานกับ **คุณจีรศักดิ์ อมาตยกุล คุณชโลม อมาตยกุล คุณเจริญศรี อมาตยกุล** แล้วก็ลูกภรรยาของอาจารย์สวัสดิ์ ภูมิรัตน์ที่วัดเทพศิรินทร์ ฯ ตอนนั้น"

พระธาตุเสด็จ

เรื่องพระธาตุเสด็จนี้ **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** กับภรรยาได้กรุณาเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า

ในวันหนึ่ง ภรรยาของคุณหมอกำลังนั่งไหว้พระ สวดมนต์ในห้องพระอยู่ ก็มีวัตถุชิ้นหนึ่งตกลงมาจากเพดาน กระทบพื้นห้องดังแกร๊ก !

เธอเห็นเป็นของแปลก เพราะพื้นเพดานก็ราบเรียบ จะมีสิ่งใดตกมาได้ ? เธอก็เก็บซ่อนไว้ในกระเป๋าแล้วบอกให้คุณหมอพิจารณาดูซิว่า ในกระเป๋าของเธอมีอะไร ?

คุณหมออาจินต์ก็นั่งพิจารณาดู แล้วบอกว่าสว่างจัง ! ดูไม่ไหวหรอก เพราะรัศมีแรงมาก !

ภรรยาของคุณหมอก็เชื่อแน่ว่าเป็นพระบรมธาตุ ได้นิมนต์ **สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์** วัดเทพศิรินทร์ ฯ ท่านก็มา พอเห็นท่านก็บอกว่า ***พระธาตุเสด็จมาแล้ว***

ภรรยาคุณหมอบอกแก่ผู้เขียนว่า เดิมมีองค์เดียว ตั้งแต่ครั้งรับมรดก แต่เมื่อมาอยู่กับมารดาของเธอก็เสด็จมาหลายองค์

คุณหมออาจินต์ เล่าว่า

“เวลาพระธาตุเสด็จในยามค่ำคืนมีไฟสว่างจ้า จนคนเฒ่าคนแก่ตื่นกันหมดว่า เอ๊ะ!ทำไมสามยามแปดทุ่มแล้ว บ้านนี้ยังเปิดไฟสว่างโร่ทั้งบ้าน ! มีเรื่องอะไรกัน ?

คุณทวดอยู่บ้านโน้น คุณยายอยู่บ้านนี้ สงสัยกันใหญ่! ซึ่งก็น่ามหัศจรรย์ เพราะเมื่อพระธาตุเสด็จแต่ละองค์เราไม่รู้ คนอื่นเห็นทั้งนั้น

สรุปว่าองค์ที่ดังแกร๊กมีอยู่สองครั้ง

องค์แรก เป็นสีสวาดขนาดโตกว่าเมล็ดงา เล็กกว่าเมล็ดข้าวสารหัก ที่ผมไม่เห็น คุณอ๊อดเขาห่อไว้

ครั้งที่สอง สีมอออกเหลืองปนน้ำตาล โตขนาดเมล็ดถั่วเขียวเขื่อง ๆ พอพิจารณาดูแล้วเป็นพระธาตุพระสาวก”

เมื่อพบวิญญาณ จะทำอย่างไร ?

เมื่อคนเราเผอิญพบวิญญาณหรือโอปปาติกะนั้น คุณหมออาจินต์บอกว่า

“วิธีการที่ดีที่สุด เมื่อเราพบวิญญาณ หรือจะเป็นผีปีศาจ อย่านึกว่าเขาจะมาทำร้ายเรา เขาอาจจะมาแสดงตัวในมิติหนึ่ง

ถ้าหากพูดทางวิทยาศาสตร์นะครับ เรามองเห็นแสงของทุกอย่างในโลกนี้ ด้วยแสงอันหนึ่ง จะเป็นอินฟราเรด หรือแสงอื่น ๆ

แต่วิญญาณ เขาจะเห็นกันในลักษณะอีกแสงหนึ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ แต่เรามองไม่เห็น ตาเรารับไม่ได้ สิ่งนั้นเป็นแสงเปต้าหรือแกมมา

เขาไม่ได้มาทำร้ายเราหรอกเขาอยากมาบอกเรา เพราะเห็นเราเป็นคนใจบุญก็มาขอส่วนกุศลเพื่อเขาจะพ้นบาป พ้นเคราะห์พ้นกรรม

ถ้าเราเมตตาเขา เมื่อเราเห็นอย่างนี้ แล้วทำบุญอะไรก็ตาม ไม่จำเป็นต้องใส่บาตรพระแล้วกรวดน้ำ อะไรก็ได้ที่เป็นบุญ บุญคือความดี เราก็แผ่กุศลนี้ไปให้เขาบอกให้เขาได้รับผลกรรมดี ขอให้เป็นสุข ๆ เถิด ***สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ*** วิญญาณนั้นจะหายไป แล้วกลับขอบใจเรา

ผลที่เราได้รับก็คือ ***เราจะได้สิ่งที่เราไม่เคยคิด ไม่นึกว่าจะได้ก็ได้จากผลบุญอันนั้น"***

ไม่ใช่ผู้วิเศษ อย่าเข้าใจผิด

สุดท้ายก่อนที่ผู้เขียนจะอำลาท่าน **คุณหมออาจินต์ บุญยเกตุ** ได้กล่าวฝากไว้ว่า

"ผมไม่ใช่ผู้วิเศษนะครับ! ไม่ใช่อะไรทั้งสิ้น คนธรรมดานี่เองเข้าสมาธิแล้วฝึกก็ได้พลังจิต

แต่ก็อย่างที่เรียนให้ทราบนะครับว่า ถ้าวันใดผมไปกินเบียร์กินเหล้าเมา ผมทำอะไรไม่ได้ดอกศีลขาด ถ้าวันไหนศีลบริบูรณ์ทำอะไรก็ทำได้

* * *

และต่อไปนี้ขอเชิญติดตามอ่านเรื่อง..

"คุณหมออาจินต์ บุณย-เกตุคุยกับวิญญาณ"

คุณหมออาจินต์ ป่วยด้วยโรคประสาทสมองเส้นที่ ๕ *(ประสาทสมองมี ๑๒ คู่)* ทางด้านขวาเริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่นอายุราว ๆ ๑๖-๑๗ ปี

ตอนนั้นพอดีเกิดสงครามอิน-โดจีนและก็เป็นเรื่อยมาระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองเป็น ๆ หาย ๆ โดยมีอาการปวดประสาทด้านขวาตั้งแต่เบ้าตาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียวตอนนั้น คุณหมอยังหนุ่มแน่นอายุยังน้อยอาการก็ไม่ทรมานรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรง ๆ ก็พอบรรเทาไปได้

คุณหมอได้ขอให้อาจารย์แพทย์ที่ศิริราชตรวจ ท่านก็บอกว่าสายตามีส่วนช่วยให้ปวดประสาทได้ เพราะสายตาไม่ดี คุณหมอเลยสวมแว่นตามาตั้งแต่อายุ ๒๐ จนบัดนี้

สรุปว่าคุณหมอป่วยด้วยโรคนี้มานานเป็นสิบ ๆ ปี ตอนที่เป็นนายแพทย์ผู้อำนวยการที่จังหวัดภูเก็ตก็เป็น ตอนไปศึกษาต่อที่อเมริกาก็เป็น แพทย์ที่อเมริกาชวนผ่าตัด คุณหมอก็ยอมแต่พอจะผ่าเกิดหายปวด เพราะมันเป็น ๆ หาย ๆ หมอก็เลยไม่กล้าผ่า

ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.๒๕๐๔ คุณหมอมาเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลศิริราช โดยไปอยู่ตึกวิบูลย์ลักษณ์ชั้นล่าง ได้รับการดูแลเยียวยาอย่างดีจากครูอาจารย์และเพื่อนฝูง แต่อาการปวดประสาทรุนแรงมาก จนคุณหมอบอกว่าแทบจะฆ่าตัวตายหลายครั้งมาแล้ว

* * *

คืนหนึ่งราวๆ สองทุ่มเศษ โรคปวดประสาทเล่นงานคุณหมออีก ครั้งนี้คุณหมอปวดสาหัสมาก พยาบาลให้กินยา ฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ก็ไม่สงบ

เมื่อเป็นเช่นนี้ คุณหมอก็นอนหลับตาเอามือกุมขมับข้างที่ปวดแล้วภาวนาพุทโธ ๆ ๆ ทำอานาปาณสติไปเรื่อย ทั้งนี้เพราะได้ผ่านการอบรมวิปัสสนากรรมฐานเมื่อครั้งอุปสมบทที่วัดราชาธิวาส ปี ๒๕๐๐

ซึ่งก็ยังผลสงบลงเป็นพักๆ พอบรรเทาไปได้ และพออาการปวดทุเลา คุณหมอก็เลยทำสมาธิ ต่อไป

ประมาณสามทุ่มเศษ คุณหมอมองเห็นอะไรราง ๆ ก็ลืมตาถามภรรยา และพยาบาลพิเศษที่เฝ้าไข้อยู่ว่า

"ใครมา ?"

ได้รับคำตอบว่า *"ดึกแล้วไม่มีใครมาหรอก"*

คุณหมอก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัด ขนาดลืมตาก็ยังมองเห็น ว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างอ้วนเหลือกำลังอ้วนเหมือนกับเป็นโรคชนิดหนึ่งแต่หน้าตายังเด็กมายืนอยู่ริมเตียงแต่งตัวด้วยชุดคนไข้ของโรงพยาบาล คุณหมอจึงถามออกไปดัง ๆ ว่า

"หนูเป็นใคร? มาทำไมที่นี่?"

ภรรยาของคุณหมอคิดว่าคุณหมอเพ้อ เพราะฤทธิ์ความปวดก็เดินเข้ามาเขย่าแขนพลางบอกว่า

"เธอ ๆ นี่อยู่นี่ ๆ ๆ"

คุณหมอก็บอกว่า

"ไม่ได้เพ้อ หรือเสียสติอะไรหรอก แต่ว่ามีใครเห็นไหม ? หนูอ้วน ๆ มานั่งอยู่ข้างเตียงนี่ ?"

ภรรยาคุณหมอกับนางพยาบาลก็ตอบว่า

"ไม่มีใคร ดึกแล้ว..."

คุณหมอสังเกตเห็นว่าทั้งสองคนเขยิบตัวชิดกัน ภรรยาคุณหมอทำท่าจะสวดมนต์ พนมมือไหว้พระปลก ๆ แต่คุณหมอยังข้องใจอยู่ เพราะหนูคนนั้นยังนั่งข้างเตียงอย่างสงบเสงี่ยม !

คุณหมอเห็นเช่นนั้น ก็เลยพูดออกมาดัง ๆ กับภรรยาและพยาบาลในห้องว่า *"จะคุยกับหนูคนนี้นะช่วยจด ๆ จำไว้ด้วย"* และคุณหมอก็ถามด้วยเสียงดัง ๆ ว่า *"หนูเป็นใครมาทำไมในห้องนี้ ?"*

แม่หนูตอบว่า *"หนูเคยป่วยในห้องนี้ และตายในห้องนี้เมื่อประมาณ ๒ ปีมาแล้ว"*

ภรรยาคุณหมอคอยฟังและจดตาม

"อ้อ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้และตายในห้องนี้หนูป่วยเป็นอะไรตาย ?"

"ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ"

"คราวนี้ภรรยาคุณหมอกับนาง พยาบาลช่วยกันจดใหญ่

หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ ?"

"คุณตาหนูเป็นพระยาค่ะชื่อของท่านขึ้นต้นด้วยตัว ***"อ"*** *ลงท้ายด้วย* ***"สิริ"***

"งั้นหนูก็เป็นหลาน.." คุณหมอพยายามนึก สักครู่ก็นึกออก ***"หลานเจ้าคุณอัชราชทรงสิริ*** *ใช่ไหมล่ะ ?"*

หนูคนนั้นก็ตอบว่า *"ใช่ค่ะ! คุณอาเก่งมาก"*

"""แล้วพ่อหนูล่ะ ?"

"คุณอาไม่รู้จักหรอกค่ะ"

"หนูมีพี่น้องกี่คน ?"

"มี ๓ คนค่ะ หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว"

"หนูมานี่มีความประสงค์อะไรจ๊ะ ?"

"หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีกลายที่ตึกเด็ก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติก่อน เขาอยากจะมาหา และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนค่ะ"

จากนั้นแม่หนูอ้วนก็หายวับไป คุณหมอก็ลุกขึ้นนั่ง เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยากับพยาบาลฟัง

พยาบาลคนนั้นตื่นเต้นมากเธอบอกคุณหมอว่า พรุ่งนี้เช้าจะไปถามหัวหน้าตึก ขอค้นประวัติและขอทราบว่า ตึกนี้ ห้องนี้ เมื่อประมาณปี ๒๕๐๒ มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ตึกนี้ ห้องนี้หรือเปล่า? เพราะเธอแปลกใจและสนใจมากที่ได้ยินคุณหมออาจินต์พูดกับแม่หนูคนนั้นเป็นเรื่องเป็นราวตั้งนาน

จากนั้นคุณหมอก็เข้านอนโดยไม่ลืมภาวนา พุทโธ ๆ ๆ จนม่อยหลับไป

* * *

ครั้นพอประมาณห้าทุ่ม คุณหมออาจินต์ก็ต้องตื่น เพราะปวดประสาท อย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่งในขณะที่ภรรยากับพยาบาลหลับไปแล้ว

มันเป็นเวลาที่กำลังเงียบสงัด มีแต่คุณหมอคนเดียวที่นอนกุมขมับด้านขวาต่อสู้กับความปวดที่รุนแรงเพิ่มขึ้นทุกที และแล้วโดยฉับพลัน

คุณหมออาจินต์ก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ที่หูว่า

"เธอ ! พ่อเธอนอนอยู่นี่ยังไง ...เข้ามาซิ"

คุณหมอลืมตาดู ก็ไม่เห็นมีอะไร แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงพูดอีกว่า

"เข้ามาซิ เข้ามาเถอะ !"

คุณหมอลืมตาอีกครั้งคราวนี้เห็นเด็ก ๒ คนมายืนข้างเตียงนอน คนหนึ่งอ้วนปี๋ ก็คนเก่าอีกคนหนึ่งอยู่ในวัย ๑๒ ขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมายืนอยู่ริมเตียงแล้วบอกคุณหมอว่า

"พ่อ! หนูมาช่วยพ่อ"

คุณหมอจึงเรียกภรรยากับนางพยาบาลให้ตื่นแล้วถามว่า

"เห็นเด็กผู้หญิง ๒ คนตรงนี้ไหม ?...เด็ก ๆ มายืนอยู่ที่นี่แน่ะ !"

พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพรึบ! แล้วบอกว่า

"ไม่เห็นมีใครมาซักคนนี่คะ?"

คุณหมอก็ยืนยันว่า *"มีซิ ! มีแม่หนู ๒ คนมาเยี่ยม แล้วมายืนอยู่ตรงนี้นี่ไง!"* พลางคุณหมอก็ยื่นมือชี้ไปที่ตัวเด็ก

ภรรยาคุณหมอกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่งขยับตัวเข้ามาชิดกันทำท่าจะสวดมนต์อีกรอบ

หนูอ้วนยืนอยู่สักครู่ก็บอกว่า *"คุณอาคะ หนูไปก่อนนะคะ"* แล้วก็หายวับไปทันที เหลือแต่แม่หนูคนเล็กคนเดียว

เธอทรุดนั่งบนเก้าอี้ริมเตียงใช้ข้อศอก ๒ ข้างเท่าที่นอนยันคางไว้แล้วถามว่า

"คุณพ่อปวดศรีษะมากหรือคะ ?"

คุณหมอตอบว่า *"ตอนนี้ปวดมากจ้ะ !"*

เธอจึงยื่นมือข้างหนึ่งมากุมศีรษะด้านที่ปวดของคุณหมอพลางบอกว่า **"สักครู่จะทุเลา"** ต่อจากนั้นสักพักอาการปวดของคุณหมอก็ค่อยสงบ

คุณหมอจึงถามเธอว่า *"หนูเป็นใคร ? แล้วทำไมมาเรียกว่าพ่อ?"*

ตอนนี้ภรรยาคุณหมอกับคุณพยาบาลเริ่มจดอีก

"ชาติที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ..."

⁂ ⁂ ⁂

ต่อไปนี้ เป็นคำสนทนาของคุณหมอกับเด็กคนนั้น โดยคุณหมอถามดัง ๆ และทวนคำตอบดัง ๆ เพื่อสะดวกแก่ผู้ที่จะจดคำพูดโต้ตอบ

"ชาติก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ?"

"เป็นผู้หญิงค่ะ"

"หนูเป็นอะไรถึงตายในชาติก่อน?"

"หนูไปเล่นน้ำแล้วไถลลื่นและตกแม่น้ำตาย"

"หนูตายที่ไหน ?"

"ตกน้ำตายที่โรงโม่"

"โรงโม่อยู่ที่ไหน ?"

"ก็แถว ๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไหร่"

"ตอนตกน้ำตายหนูอายุเท่าไหร่ ?"

"ก็สิบกว่าขวบค่ะ"

"ชาติก่อนนี้พ่อเป็นอะไร"

"ชาติก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ ๓ เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล"

*"**ราชมัล** เป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก?"*

"ราชมัลเป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษรวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย"

คุณหมออาจินต์ได้ฟังแล้วตกใจมาก เพราะชาตินี้คุณหมอไม่เคยเบียดเบียนใคร ไม่ชอบการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น ทั้งมีความเมตตาต่อสัตว์ โดยซื้อขนมฝรั่งแจกสุนัขทุกวันเป็นประจำซึ่งเหมือนกิจวัตรของผู้เขียนทุกประการ แล้วคุณหมอจึงถามต่อไปว่า

"ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย ?"

"ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุม ลงโทษ ทรมานเขา กรรมก็ตามมาสนองในชาตินี้"

คุณหมอแย้งว่า *"ก็เราทำตามหน้าที่ ลูกบอกว่าหน้าที่คือควบคุมลงโทษ ทรมาน ถ้าเราไม่ทำเราก็ผิด"*

แม่หนูบอกว่า

"ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกฎีกาว่าฆ่าชาวบ้านตายทำทารุณต่าง ๆ แก่ราษฎร แต่ความจริงเขาไม่ได้ทำ ชาวบ้านรวมหัวกันใส่ความเขา

พระอัยการก็กุมตัวมาลงโทษสอบถาม เขาไม่ได้ทำ เขาก็ไม่รับ

ราชมัลคือพ่อได้ลงโทษเขาจับเขาเข้าขื่อเข้าคา ตอกเล็บ แล้วเอาเครื่องมือมาบีบขมับจนสลบเพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีกเพื่อให้เขารับว่าเป็นสัตย์เขาก็ไม่รับ

ในที่สุดเขาทนทรมานไม่ไหวก็ขาดใจตาย ! ก่อนตายเขาผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่า จะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร...ตอนนี้กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้วจึงได้ป่วยเช่นนี้"

"เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที ?"

"พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไปกรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้ !"

"แล้วเมื่อไหร่จะหมดกรรม ?"

"อีก ๔ ปี" แม่หนูบอกคุณหมอ *"พ.ศ. ๒๕๐๘ พ่อถึงจะหมดกรรมนี้ แล้วจึงจะหายป่วย"*

ภรรยาของคุณหมอนั่งฟังอยู่ตลอด ก็ขอให้คุณหมอถามว่า *ชาติก่อนเธอเกิดเป็นอะไร ?*

แม่หนูตอบว่า *"คุณแม่เมื่อชาติก่อนนี้เป็นแม่ชี ถือศีลกินเพลอยู่วัดใต้"*

คุณหมอก็ไม่ทราบว่า วัดใต้ไหน?

แม่หนูยังบอกอีกว่า *"เวลาคุณหมอปวดประสาทมาก ๆ ให้*

นึกถึงเธอ เธอจะมาช่วยให้บรรเทา” พลางเอามือน้อย ๆ มากุมศีรษะข้างที่คุณหมอปวด

“พรุ่งนี้แปดนาฬิกาหมอจะเอาพ่อไปผ่ากะโหลกศีรษะ”

คุณหมอก็ย้ำอย่างไม่ค่อยแน่ใจว่า

“พรุ่งนี้เช้าหมอจะผ่ากะโหลกศีรษะพ่อหรือ ?”

แม่หนูพยักหน้า แล้ว บอกว่า *“หนูจะไปก่อนละ”*

พยาบาลและภรรยาคุณหมอนั่งเงียบไปหมด และในที่สุดก็ม่อยหลับกันไปทั้ง ๓ คน

* * *

รุ่งขึ้น **ศาสตราจารย์ นายแพทย์อุดม โปษกฤษณะ**มาตรวจเยี่ยมคุณหมอ ได้รับรายงานว่าเมื่อคืนนี้คุณหมออาจินต์ปวดประสาทจนดิ้นถึง ๒ ครั้ง

ท่านยืนคิดอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดว่า

“แปดโมงเช้านี้ จะต้องผ่าตัดเอาประสาทที่ปวดออก” แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมนำคนไข้ไปผ่าตัด

ภรรยาคุณหมอและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงง เพราะไม่มีใครเชื่อว่า คุณหมอจะต้องถูกผ่าตัดเช้าวันนี้ เพราะเมื่อคืนได้ยินคุณหมอพูดคนเดียว คือ ทวนคำพูดของแม่หนูว่า *พรุ่งนี้แปดนาฬิกาหมอจะเอาตัวไปผ่าตัด* ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มาตอนนี้เลยหมดความสงสัย!

สักครู่พยาบาลก็เข้ามาในห้องจัดแจงโกนผมโกนคิ้วขวาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อมของคุณหมออาจินต์ แล้วทำความสะอาด ต่อจากนั้นก็ฉีดยาให้สะลึมสะลือ

จวน ๆ แปดนาฬิกา รถเข็นก็เข้ามาพาคุณหมอไปห้องผ่าตัดโดยมีภรรยาคุณหมอเดินตามไปด้วย ต่อจากนั้นคุณหมอก็สิ้นสติเมื่อได้รับยาสลบ

คุณหมอมาทราบภายหลังว่า ในวันที่คุณหมอรับการผ่าตัดนั้น พยาบาลในห้องได้ไปคุยกับหัวหน้าตึก และคุยกันต่อ ๆ ไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้

ทุกคนเชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็แปลกใจทุกคน ที่ประหลาดใจมากก็คือ ในเมื่อคุณหมอเรียนจบจากศิริราชไปตั้งกว่าสิบปี แถมจบแล้วไม่เคยกลับมาทำงานที่ศิริราชเลย เหตุไฉนจึงทราบเรื่องเด็กผู้หญิงที่เป็นโรคอ้วนจนถึงแก่กรรมที่เตียงคุณหมอนอนในตึกวิบูลย์ลักษณ์นั้น

ด้วยความสนใจ พยาบาลหัวหน้าตึกได้ไปค้นประวัติของผู้ป่วยในตึกนี้ระหว่างปี ๒๕๐๒ -๒๕๐๓ ค้นอยู่นานเพราะไม่ทราบชื่อผู้ป่วย จนในที่สุดก็ค้นได้ว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งป่วยและถึงแก่กรรมด้วยโรคอ้วนในห้องนี้จริง !

ความประหลาดใจในหมู่คนที่รู้เรื่องก็ชักจะกลายเป็นความเชื่อขึ้นมา แต่พอพยาบาลที่เฝ้าไข้คุณหมออาจินต์เล่าว่า เด็กที่มาหาคุณหมอที่บอกว่าเป็นลูกในชาติก่อนเมื่อคืนนี้บอกว่า คุณหมอจะถูกผ่าตัดเช้าวันนี้ แล้วก็เป็นความจริง พยาบาลสาวก็พึมพำกันทั้งตึก จากตึกนี้ไปตึกโน้นจนทั่วโรงพยาบาลภายในเวลาไม่กี่วัน

คุณหมออาจินต์เล่าว่า**ศาส-ตราจารย์นายแพทย์อุดม** ซึ่งท่านเรียก ***"อาจารย์"*** เพราะเคยสอนท่านมา เคยรักษาโดยฉีดยาเข้าไปในกะโหลกศีรษะ หมายจะให้ยาไปทำลายประสาทที่ปวด แต่ไม่ได้ผล ท่านก็เลยผ่าลงไปในสมองตัดปมประสาท โดยเจาะกะโหลกศีรษะด้านขวาเหนือหูขึ้นมา

ซึ่งคุณหมอบอกว่า คงจะเหมือนกับอดีตชาติที่ไปบีบขมับเขาตามที่หนูน้อยเล่า ทั้งเอากระดูกกะโหลกออกมาขนาดเหรียญสองสลึง จากนั้นก็เอามีด เอากรรไกรเข้าไปตัดเส้นประสาทที่ ๕

แต่อาจารย์คุณหมออุดม ท่านบอกว่าการผ่าตัดลำบากมากเพราะเรื้อรังมานาน ประกอบกับได้ฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปหลายหนจึงเกิดพังผืดขึ้น ผลการผ่าตัดไม่ค่อยน่าพอใจ แต่เชื่อว่าคงได้ผลไม่น้อย

＊ ＊ ＊

การผ่าตัดสมองครั้งนี้กินเวลา ๕ ชั่วโมง เพราะความยากลำบากดังกล่าว

พอประมาณเที่ยง เขาก็เข็นรถพาคุณหมอกลับมาที่ห้องซึ่งมีมารดาคุณหมอ พร้อมด้วย บิดา-มารดาของภรรยา รอคอยด้วยความกระวนกระวาย เพราะทุกคนคิดว่าคุณหมอคงตายไปแล้วด้วยนานเหลือทน และในระหว่างที่ทุกคนรอคอยดูอาการคุณหมออยู่นั้น ภรรยาคุณหมอได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ทุกท่านฟัง

พอค่ำวันนั้น อาการปวดก็เกิดขึ้นมาอีก เป็นการปวดในสมองและปวดบาดแผลพร้อมกันทั้งโรคเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้คุณหมอ เกิดทุกข์ทรมานยิ่งกว่าเก่าจนร้องดิ้นไปมา และแล้วคุณหมอก็นึกขึ้นมาได้ จึงตะโกนออกมาดัง ๆ ว่า

"หนู ! ช่วยพ่อด้วย"

ชั่วอึดใจเดียว ก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงมานั่งอยู่ริมเตียงคุณหมอ จึงบอกว่า

"มาแล้วหรือลูก ?... ลูกช่วยพ่อทีตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว !"

แม่หนูเอามือน้อย ๆ ของเธอวางที่ศีรษะคุณหมอ พลางปลอบว่า ***"เดี๋ยวจะทุเลา"***

และก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็บรรเทาลงบัดนั้น! พยาบาลซึ่งถือเข็มฉีดยามาก็เลยไม่ต้องฉีด

แม่หนูน้อยก็นั่งข้างเตียง เอาศอกยันเตียงยกมือเท้าคาง คุณหมอก็ถามว่า *"หนูอ้วนไปไหนล่ะ!"*

"ไม่ได้มาวันนี้"

ผมถามต่อไปว่า "หนูชื่ออะไรจ๊ะ?"

เธอตอบว่า "ก่อนที่จะตาย ชาตินี้ หนูชื่อ ***พิมพวดี***"

"หนูเป็นอะไรตาย ?"

"เป็นไข้เลือดออกตายค่ะ"

"ตายที่นี่หรือ ?"

"ตายที่ตึกเด็กค่ะ"

"ตายเมื่อไหร่จ๊ะ ?"

"เมื่อปี ๒๕๐๒ ค่ะ"

"หนูมีพี่น้องกี่คน ?"

"มี ๕ คนค่ะ"

"ผู้หญิง ผู้ชายกี่คน"

"หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว"

"พ่อแม่เสียใจมากไหม ที่หนูตายจากไป ?"

"พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อสร้างศาลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯเอาชื่อหนูไปตั้งศาลานี้มีรูปหนูแล้วมีคำจารึก มีกระดูกของหนูฝังอยู่ในนี้ด้วยค่ะ

พ่อดีขึ้นแล้ว หนูลาไปก่อนแล้วจะมาหาพ่ออีกค่ะ"

คำพูดทุกคำระหว่างแม่หนูพิมพวดีกับคุณหมอ ทุกคนในห้องได้ยิน ได้ฟัง และฟังอย่างตั้งอกตั้งใจจริง ๆ

พยาบาลได้เข้ามาฉีดยาให้คุณหมออีก แล้วคุณหมอก็หลับไปจนเช้า โดยไม่มีอาการปวดรุนแรงมารบกวนในคืนนั้นอีกเลย

❊ ❊ ❊

เหมือนกับยังไม่สิ้นเวรกรรม อาการของโรคที่สงบไปคืนหนึ่งนั้น พอรุ่งเช้าอาการก็กำเริบอีก คุณหมอก็ดิ้นทุรนทุรายร้องครวญคราง

อาจารย์คุณหมออุดมท่านก็มาดูอาการทุกเช้า ทุกวัน สั่งการรักษาทุกวัน เช้าสบาย สายปวด กลางวันสบาย บ่ายปวดดิ้น หรือพอตอนเย็นสบายชื่นฉ่ำ ตกค่ำก็ร้องครวญคราง เป็นอยู่อย่างนี้ ๓-๔ วัน

ทุกครั้งที่คุณหมอปวดก็จะนึกถึงหนูพิมพวดีทันที ไม่ว่ากลางวัน

หรือกลางคืน และแม่หนูน้อยก็จะมาช่วยให้อาการปวดของคุณหมอทุเลาลงทุกครั้ง

ในเย็นวันหนึ่ง **ฯพณฯ ทวี บุณยเกตุ** อดีตนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นพี่ชายของคุณหมออาจินต์ได้ไปเยี่ยมพร้อมบุตรชายของท่าน ชื่อ **คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ** ในขณะนั้นอาการปวดของคุณหมอกำเริบขึ้น มาอีก ครั้นปวดมากขึ้นคุณหมอก็ร้องเรียกหนูพิมพวดีให้มาช่วย คุณทวีท่านทราบเรื่องจากญาติ ๆ มาแล้ว ท่านก็นั่งรออยู่

พอหนูพิมพวดีมา คุณหมอก็ถามว่า *"ผ่าแล้วทำไมไม่หาย?"*

หนูพิมพ์ตอบว่า *"ยังไม่หายยังไม่หมดกรรมที่ทำไว้"*

"แล้วเมื่อไหร่หาย?"

"ราว ๆ อีก ๔ ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ นั่นแหละ"

"แล้วจะทำอย่างไรต่อไป"

"พรุ่งนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาพ่อไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกรวม ๔ ครั้งในคราวนี้"

คุณหมอฟังแล้ว ถึงกับครางออกมาว่า ***"ต้องผ่าถึง ๔ ครั้งเชียวหรือ ?"***

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบ ทุกคนในห้องนั่งเงียบ ครู่ใหญ่ ๆ อาการปวดก็บรรเทา หนูพิมพ์จึงบอกกับคุณหมอว่า

"หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับส่วนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่ศาลาพิมพวดี"

"เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร ?"

เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้คืนนี้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรามีสายสะพาย"

คุณทวีที่นั่งฟังอยู่ ท่านอยากพิสูจน์ขึ้นมา จึงให้คุณวีระวัฒน์บุตรชายขับรถยนต์ไปดูที่ศาลาพิมพวดีที่วัดมกุฏฯ ว่ามีการบำเพ็ญกุศลศพใคร เพราะศพที่มีเหรียญตรา น่าจะรับพระราชทานเพลิงศพที่วัดเทพศิรินทร์ ฯ มากกว่า

คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ จึงรีบขับรถออกจากศิริราชไปที่วัดมกุฏฯ ทันที

พอถึงศาลาพิมพวดี ปรากฏว่ามีการนำศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่ามาบำเพ็ญกุศลจริง ๆ ! รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง! คุณวีระวัฒน์ จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีให้ทราบ

คุณทวีฟังแล้ว พูดออกมาคำเดียวว่า

"แปลก แต่จริง !"

ก่อนหน้านี้ หนูพิมพวดีได้พูดออกมาลอย ๆ ว่า*"เสียดาย"*

คุณหมออาจินต์ก็ถามว่า *"เสียดายอะไร"*

เธอตอบว่า *"แก้วระย้าที่โคมไปในศาลา คนที่ยกขาหยั่งวางพวงหรีด ทำขาหยั่งไปโดนแก้วช่อระย้าตกลงมาแตกหลายช่อ ทำให้ไม่สวย พ่อแม่ก็ไม่ทราบ อีกสองสามวัน คุณพ่อหนูชาตินี้จะมาเยี่ยมพ่อ พ่อช่วยบอกคุณพ่อหนูให้ช่วยเปลี่ยนโคมไฟที่ตกลงมาแตกให้ที หนูไม่สบายใจ"*

คุณหมอก็ทวนคำพูดนี้ให้ทุกคนได้ยินรวมทั้งคุณทวีด้วย

ค่ำวันนั้นคุณทวีและบุตรชายกลับไปด้วยความประหลาดใจว่าคุณหมออาจินต์นอนเจ็บอยู่บนเตียงสิบกว่าวันแล้ว ทำไมรู้เรื่องที่จะเผาศพรองอธิบดีกรมเจ้าท่าและศพตั้งบำเพ็ญกุศลที่ศาลาพิมพวดี วิญญาณคงมาบอกจริง ๆ

วิญญาณมีจริงหรือ? คนตายแล้วยังวนเวียนอยู่หรือ? อะไร หรือใครที่มาพูดกับน้องชายของท่าน?"

ท่านคงนั่งคิดนอนคิดไปนาน

⁂ ⁂ ⁂

คืนนั้น คุณหมอปวดศีรษะอย่างรุนแรงอีกครั้งหนึ่ง พอเช้าท่านอาจารย์คุณหมออุดมก็มาเยี่ยม

เช่นเคย พอทราบว่ายังมีอาการปวดอีก ท่านยืนครุ่นคิดอยู่ครูใหญ่ก็หันไปสั่งพยาบาล ให้บอกหัวหน้าตึกเตรียมเอาคุณหมอไปผ่าตัดก่อนแปดนาฬิกา

คุณหมออาจินต์ถึงแก่ตะลึง ภรรยาคุณหมอกับพยาบาลเองก็งง ทุกคนในตึกนั้นเมื่อทราบข่าวก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าไข้คุณหมอได้เล่าให้เพื่อน ๆ ของเธอฟังตั้งแต่เมื่อคืนนี้ว่า หนูพิมพวดีมาบอกล่วงหน้าไว้แล้วว่าคุณหมอจะถูกผ่าตัดเช้าวันนี้!

ในที่สุด คุณหมออาจินต์ถูกนำเข้าห้องผ่าตัด ดมยาสลบ ถูกผ่าตัดโดยดึงเอารากประสาทออกเท่าที่จะมากได้ราว ๆ เกือบเที่ยงรถเข็นก็พาคุณหมอกลับมานอนสลบไสลในห้องเช่นเคย

พอฟื้นขึ้นมา อาการปวดเจ็บแผลก็มาแทน แต่พยาบาลมาฉีดยาระงับเป็นระยะ ๆ พอค่ำลงก็สลบญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงของคุณหมอมาเยี่ยมกันมากมาย มีทั้งมาเยี่ยมด้วยความห่วงใย และทั้งอยากรู้เรื่องวิญญาณของหนูพิมพวดี

สามทุ่มคืนนั้น หนูพิมพวดีก็มาปรากฏตัว เธอเอามือวางที่ขมับข้างที่คุณหมอปวดเหมือนครั้งก่อน แต่ทำอย่างไรคุณหมอก็ไม่หายปวด คุณหมอจึงต้องอดทน ภาวนาบริกรรมไปจนหลับในที่สุด แล้วเธอก็จากไป

* * *

ข่าวลือจากปากต่อปากไปไกลยิ่งกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน

จนวันหนึ่ง **คุณชิต สุวรรณปัทม์** ซึ่งเคยเป็นพยาบาลอาวุโสที่ *สายนัดดาคลินิก* ของ **ท่านนายแพทย์ ม.ล. เต่อ สนิทวงศ์** ที่คุณหมออาจินต์เคยทำงานกับท่านเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๓ - ๒๔๙๕ มาเยี่ยมและบอกคุณหมอว่า จะมีคนมาหาคุยเรื่องหนูพิมพวดี

คุณหมอก็บอกว่า เรื่องก็มีอย่างที่ภรรยาคุณหมอและพยาบาลได้ยินเท่านั้น ไม่มีอะไรมาก

ต่อมาอีกวันสองวัน ตอนเย็น ๆ ก็มีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งคุณหมออาจินต์ไม่รู้จักมาก่อนมาเยี่ยมขณะนั้นคุณหมอยังไม่ปวดประสาท ก็นอนสนทนากับท่านทั้งสองที่เลียบเคียงถามเรื่องหนูพิมพวดี

คุณหมอได้เล่าให้ฟังสั้น ๆ โดยมีภรรยาและพยาบาลคอยช่วยชี้แจงให้ละเอียดขึ้น

ครั้นแล้วทั้งสองท่านนี้ก็เอาพวงมะลิพวงใหญ่ไปแขวนที่หัวเตียงคุณหมอ แล้วคุณผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่าย เด็กผู้หญิงราว ๆ ๓๐ ใบมาวางเรียงบนที่นอนแล้วบอกคุณหมอว่า

"คุณหมอช่วยชี้ซิครับว่าเด็กที่มาหามาคุยกับคุณหมอแล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอ และชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมน่ะ...คนไหน ?"

คุณหมออาจินต์ก็ลุกขึ้นนั่งสวมแว่นตาดูไปทีละรูป ไม่นานนักท่านก็หยิบรูปขึ้นมาจากกองใบหนึ่งชูให้สามีภรรยาคู่นั้นพลาง บอกว่า

"เด็กผู้หญิงคนนี้แหละครับที่มาหาผมทุกวัน"

พอเห็นเช่นนั้น คุณผู้หญิงที่เป็นภรรยาก็ปล่อยโฮออกมา ! คุณผู้ชายที่เป็นสามีก็เช็ดน้ำตาแล้วบอกว่า

"ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพวดีลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อน ๆ ของหนูพิมพ์!"

ทุกคนในห้องคนไข้เงียบกันหมด แทบจะไม่ได้ยินแม้แต่ลมหายใจ ต่างคนต่างเขยิบมาดูรูป บนมือคุณหมอ

(คุณหมออาจินต์ได้กรุณาให้คนในบ้านนำรูปของ ด.ญ. พิมพวดีที่ใส่กรอบมาให้ผู้เขียนดูเป็นเด็กหญิงที่มีหน้าตาสวยงามคนหนึ่ง)

พอบรรยากาศค่อยคลี่คลายแล้ว คุณผู้ชายก็บอกว่า

"ผมทราบจากคุณชิต ก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยมและสอบถามถึงลูกสาวผม ทุกวันนี้ผมยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แกเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแกก็คือ นั่งเท้าคาง เอาข้อศอกยันพื้น อย่างที่คุณหมอพูดจริง ๆ

ผมชื่อ **เสียง โหสกุล** ครับ ผมมีกิจการส่วนตัว ค้าขายเครื่องอะไหล่รถยนต์ทุกชนิด ที่เป็น ตึก ๓ ชั้นอยู่ตรงสามแยกสะพานนพวงศ์ ทิศใต้ของโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ฯ นี่เองครับ"

คุณหมอก็ถามคุณเสียงว่า คุณเสียงมีบุตรกี่คน ? คุณเสียงก็ตอบว่า ห้าคน มีลูกผู้หญิงคนเดียว คือหนูพิมพ์ ***เธอป่วยด้วยไข้เลือดออก เสียชีวิตที่ตึกเด็กโรงพยาบาลศิริราช ประมาณปีพ.ศ. ๒๕๐๒*** ส่วนเรื่องเด็กผู้หญิงอ้วน ๆ ที่ตายด้วยโรคอ้วนนั้น ไม่ทราบเรื่องเลย

คุณหมออาจินต์ก็ถามคุณเสียงอีกว่า มีเรื่องเกี่ยวกับหนูพิมพ์อีกไหมคุณหมออยากทราบ คุณเสียงก็เล่าให้ฟังว่า

"เช้าวันหนึ่งมีพระภิกษุ ๕ รูป จากวัดเทพศิรินทร์ ฯ เดินไปที่ร้านเสรีวัฒนา ถือตาลปัตรทุกองค์มีลูกศิษย์ตามไปด้วยสองสามคน พอพระก้าวเข้าไปในร้าน ลูกศิษย์ก็ร้องบอกว่า *"พระมาแล้วครับ"*

คุณเสียงก็งงถามว่า *"มาเรื่องอะไร ?"*

พระรูปหนึ่งในคณะก็บอกว่า *"เมื่อเย็นวานนี้ให้เด็กผู้หญิงไปนิมนต์พระมารับสังฆทาน ๕ รูปที่นี่"*

คุณเสียงก็ปฏิเสธว่า *"ไม่เคยให้เด็กคนไหนไปนิมนต์"*

พอดีพระองค์หนึ่ง เหลือบไปเห็นรูปถ่ายของหนูพิมพ์ที่แขวนไว้ข้างฝา ท่านก็ชี้ว่า

"หนูคนนี้แหละที่ไปนิมนต์อาตมานั่งอยู่ด้วย ๓ องค์ ได้ยินชัดทั้ง ๓ องค์ ส่วนอีก ๒ องค์นั้นอาตมานิมนต์มาให้ครบจำนวนตามที่แม่หนูบอก"

คุณเสียงตกตะลึงและงงงวยเป็นที่สุด จะไม่เชื่อก็ไม่ได้ และเผอิญวันนั้นตรงกับวันที่หนูพิมพ์ถึงแก่กรรม พ่อแม่จะทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้อยู่แล้วฉะนั้นก็เลยเปลี่ยนเป็นถวายสังฆทานตามที่หนูพิมพ์ปรากฏร่างไปนิมนต์พระมาให้เสียเลย"

คุณเสรีก็ถามคุณหมอว่า *"ตอนนี้หนูพิมพ์อยู่ที่ไหน ?"*

คุณหมออาจินต์ก็บอกว่า *"หนูพิมพ์ยังอยู่แถว ๆ นี้และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้นแต่บางทีก็มากลางวัน"* แล้วคุณหมอก็เลยบอกคุณเสียงว่า

"หนูพิมพ์บ่นว่า คนถือขาหยั่งที่วางพวงหรีด เอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับระย้าที่โคมไฟกลางศาลาพิมพวดีตกลงมาแตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่าเธอเสียดายมาก"

คุณเสียงได้ฟังดังนั้นก็ให้คนขับรถบึ่งไปดูโคมไฟว่าเป็นจริงตามที่คุณหมอบอกหรือไม่? คนรถกลับมาเรียนคุณเสียงว่า

"ระย้าที่ห้อยโคมไฟแตกไปหลายอัน สงสัยจะตกลงมาแตก"

ท่านจึงสั่งให้คนรถไปรับช่างไฟจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อยในวันพรุ่งนี้

คุณเสียงและภรรยานั่งสนทนากับ **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** อีกสักครู่หนึ่งก็ลากลับ ก่อนจะกลับได้ถามคุณหมอว่า

"หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่าวิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ?"

คุณหมอก็บอกกับคุณเสียงว่าอีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และจะเกิดเป็นผู้ชาย เธอเคยบอกคุณหมออย่างนั้น

พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงก็ยกมือไหว้พึมพำว่า *"เกิดชาติใดฉันใด ขอให้มาเกิดเป็นลูกแม่อีกนะลูก"*

ก่อนจะจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญคุณหมอว่า ถ้าคุณหมอหายเมื่อไหร่ จะเชิญคุณหมอและภรรยาไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง บ้านท่านอยู่ถนนสุขุมวิท แต่จะเป็นซอยนานาใต้หรือซอยอะไรคุณหมอจำไม่ได้เสียแล้ว

และเมื่อคุณหมอหายป่วยคราวนั้นก็ได้ไปบ้านท่านตามคำเชิญ โดยมีญาติมิตรของคุณเสียงมาดูหน้าตาคุณหมอและฟังเรื่องนี้อีก

เมื่อตอนจะจากกันในคืนนั้น คุณหมอได้ออกปากขอรูปถ่ายหนูพิมพวดีไว้ดู เพื่ออุทิศกุศลให้เธอเวลาคุณหมอสวดมนต์และทำบุญกุศลซึ่งคุณหมอได้ปฏิบัติดังกล่าวมา ๒๗ ปีแล้ว ทั้งนี้คุณเสียง ได้มอบรูปหนูพิมพวดีขนาดโปสการ์ดให้คุณหมอไว้หนึ่งใบ *(ดังที่คุณหมอได้ให้ผู้เขียนดู)* ตามที่คุณหมอต้องการ

เห็นจะเป็นเพราะวันนั้นไม่ได้พักผ่อน และสนทนาพาทีกันมาก พอค่ำลงอาการปวดก็มาเยือนคุณหมออีก

คราวนี้คุณหมอปวดบริเวณเหนือคิ้วทางขวามากที่สุด แล้วก็เลยลามตั้งแต่ขมับไปจนถึงกลางกระหม่อม ทั้งแสบทั้งปวดเหมือนเอาเตาไฟมาอัง

คุณหมอก็นึกถึงหนูพิมพวดีและพยายามเข้าสมาธิ แต่มันก็ไม่ทุเลา และแล้วหนูพิมพวดีก็มาปรากฏให้คุณหมอเห็นเช่นเคย

คุณหมอจึงถามว่า *"มาแล้วหรือลูก ?"* นอกจากภรรยาและพยาบาลที่เฝ้าไข้จะอยู่ คราวนี้มีพยาบาลเวรที่ตึกมาร่วมฟังด้วยคุณหมอก็ถามต่อว่า *"เมื่อไหร่จะหายหมดเวรหมดกรรมเสียทีมันทรมานจริง ๆ"*

หนูพิมพ์ก็บอกว่า

"อีก ๔ ปี พ่อถึงจะพบหมอ

ที่รักษาหายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วจะมีความสุขตลอดไป เพราะกุศลกรรมตามมาสนองแล้ว"

คุณหมอถามอีกว่า *"แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนี้ เพราะปวดมากเหลือจะทน"*

เธอก็ตอบว่า

"พรุ่งนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตของพ่อ!"

คุณหมอก็ทวนคำพูดของเธอดัง ๆ ว่า

"พรุ่งนี้พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีกหรือ? แล้วจะทารุณที่สุดด้วยหรือ?"

ทุกคนที่นั่งอยู่ในห้องเงียบกันหมด ภรรยาของคุณหมอนั้นเชื่อสนิท เธอถึงกับน้ำตาไหลด้วยความรันทด

คุณหมอนั่งเอาศีรษะกดไว้กับขอบเตียงด้วยความปวดร้าวอย่างแสนสาหัส

พยาบาลเข้ามาฉีดยาให้หลับตามที่หมอเวรสั่ง จึงหลับไป แต่พอตื่นขึ้นก็ปวดอีกแทบตลอดคืน ในใจของคุณหมอขณะนั้นอยากจะตาย ๆ ให้รู้แล้วรู้รอดไปจะได้ไม่ทรมาน แต่ยังไม่ถึงเวลาหมดวิบากกรรม คุณหมอจึงต้องทนอยู่ต่อไป

* * *

รุ่งเช้าเจ็ดนาฬิกา อาจารย์คุณหมออุดม ก็เข้ามาเยี่ยมอาการ พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยืนนิ่งครู่ใหญ่ แล้วหันไปพูดกับคุณหมออาจินต์ว่า

"เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ทีนี้เจาะประสาทฝอยให้หมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว"

ทุกคนนิ่งด้วยความเวทนานิ่งด้วยความประหลาดใจ และเชื่อ

ถือว่า ทุกครั้งที่หนูพิมพวดีมาบอกล่วงหน้า ไม่มีผิดสักครั้ง!

ราว ๆ แปดนาฬิกา รถเข็นก็เข้ามารับคุณหมออาจินต์ไปห้องผ่าตัด คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อน คุณหมอถามพยาบาลก็ได้รับคำตอบว่า

ครั้งนี้อาจารย์จะผ่าสด ๆ ไม่ใช้ยาฉีด ไม่ใช้ยาชาใด ๆ ทั้งสิ้น!

พอเข้าไปในห้องผ่าตัด ท่านอาจารย์หมออุดม ก็บอกคุณหมอว่า

"ไม่รู้ว่าประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย มันถึงปวด ถ้าให้ยาสลบยาชาแล้วมันก็เหมือนถอนฟันเลยไม่รู้ว่าซี่ไหนปวด เพราะฉะนั้น คราวนี้จะผ่าโดยไม่ต้องใช้ยาชาเลย ขอให้ทนเอาหน่อย!"

คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ เล่าถึงตอนนี้ว่า

"ผมก็นึกว่ากรรม กรรมเป็นแน่แท้ เพราะแม้แต่สัตวแพทย์เขาจะทำการผ่าตัดสัตว์ เขายังใช้ยาระงับความรู้สึก ระงับความเจ็บปวด นี่ผมเป็นคนแท้ ๆ ต้องโดนแบบนี้

ครั้นแล้วท่านอาจารย์ก็เอามีดกรีดลงไปบนคิ้วขวาของผมกรีดตลอดแนว ยาวตั้งแต่หัวคิ้วเรื่อยไป ผมสะดุ้งสุดตัวด้วยความเจ็บปวด ร้องครวญคราง

อาจารย์ท่านก็บอกว่า เจ็บก็ร้องไป ตำรวจไม่จับหรอก แล้วท่านก็ผ่าไป เอาคีมจับเส้นประสาททีละเส้น พอเส้นประสาทถูกคีมคีบมันก็ปวดถึงหัวใจ ผมร้องออกมาดังกว่าวัวกว่าควาย ที่กำลังถูกเชือด

เพราะการผ่าแบบนี้ เวลาดึงประสาททีไร ก็สะดุ้งจนตัวลอย พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดตัวไว้ทั้ง ๆ ที่พันธนาการอย่างเหนียวแน่น

ผมถูกผ่าไป ดึงประสาทไปร้องจนสุดเสียงด้วยความเจ็บปวดทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นกว่าชั่วโมง

อาจารย์ท่านพยายามดึงประสาทฝอยออกให้มากที่สุด แต่ก็ยาก เพราะมันติดกันนุงนังเหมือนกับวุ้นเส้นที่เราเอามายำกิน

ผมร้องโอดโอยดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิต ปวดที่สุดในชีวิต เหมือนกับที่หนูพิมพ์บอกไว้ไม่ผิด

และสุดท้ายผมก็สลบไปเอง เพราะความเจ็บปวด มารู้สึกตัวเมื่อพบว่า ตัวมาอยู่ในห้องนอนมีสายน้ำเกลือรุงรัง มีสายยางอยู่ที่จมูกและปากพร้อมมูล

ความปวดนั้นยังไม่หาย แม้จะหยุดผ่าแล้ว แต่ความปวดระบมมันสุดแสนจะทนทาน จนต้องร้องและครางออกมาดัง ๆ ไม่รู้ว่ากี่ชั่วโมงต่อกี่ชั่วโมง...”

* * *

ค่ำวันนั้นก็ยิ่งปวดแผล ปวดระบมประสาท ปวดระบมสมองเมื่อยไปทั้งตัว พยาบาลมาฉีดยาระงับปวด และยานอนหลับให้คุณหมอ จนหลับไปถึงเที่ยงคืนจึงตื่นขึ้นมา

คุณหมอถามภรรยา และพยาบาลพิเศษว่า คุณหมอยังไม่ตายอีกหรือนี่? มันทารุณที่สุดแล้ว ทั้งคู่ก็น้ำตาไหลเพราะความสงสาร แล้วคุณหมอก็หลับตาภาวนาพุทโธ ๆ ระงับความเวทนา

พอภาวนาได้สักครู่ หนูพิมพวดีก็มาปรากฏนั่งอยู่ข้างเตียงยื่นมือมากุมตรงที่ผ่าตัดคุณหมอก็ถามเธอว่า

“พ่อหมดเวรหรือยัง?”

เธอตอบว่า *“พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะดีขึ้น”*

“พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม?”

“ไม่มีแล้ว”

“แล้วจะปวดอีกไหม ? โรคปวดประสาทนี่น่ะ?”

“ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก ยังมีอีก ๔ ปี”

"แล้วจะให้พ่อทำอย่างไรต่อไป?"

หนูพิมพวดีบอกว่า *"ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขออโหสิเขาเสีย ภาวนาแล้วส่งใจไปแผ่ส่วนกุศลให้เขาเสมอ ๆ นะพ่อนะ"*

"พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่?"

"วันอาทิตย์นี้แหละจ้ะ...พ่อ"

คุณหมอถามอีกว่า *"ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับยังไง?"*

เธอบอกว่า *"ก็ยังมีกรรมเบาๆ หลงเหลืออยู่ ถึงจะเป็นก็ไม่รุนแรงเท่าคราวนี้จ้ะ"*

"เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะนั่งเรียกให้ลูกไปหาได้ไหม?"

"หนูจำต้องลาไปเกิดแล้วคราวนี้หนูเป็นผู้ชายจ้ะ...แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้เจ้าที่เจ้าทางเขาห้ามจ้ะ" เธอบอก *"หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี่จะไม่มาอีกแล้วจ้ะพ่อ พ่ออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายนะพ่อนะ"*

และก็เป็นจริงดังที่หนูพิมพวดีบอกไว้ เธอไม่เคยปรากฏกายให้คุณหมอเห็นอีกเลยนับจากนั้น

ส่วนคุณหมอก็มีอาการบรรเทาลง แม้จะไม่หายขาดก็ยังดีกว่าเดิม

คุณหมอนอนอยู่ที่โรงพยาบาลอีก ๓ วัน พอถึงวันเสาร์ตอนเช้า ท่านศาสตราจารย์นายแพทย์อุดมก็มาเยี่ยม คุณหมออาจินต์เรียนท่านว่าอาการปวดเบาไปมาก แต่ยังมีอยู่บ้าง ยังไม่หายขาดเสียทีเดียว คุณหมออุดมก็บอกว่า

"เรายังเข้าไปทำลายศูนย์ประสาทของมันไม่ได้ เมื่อไหร่ทำลายได้หมด เมื่อนั้นก็หายขาด พรุ่งนี้วันอาทิตย์ จะกลับบ้านก่อนก็ได้ พักฟื้นต่อไป เผื่อมีอะไรค่อยว่ากันใหม่"

คุณหมออาจินต์ลุกขึ้นนั่งกราบท่านในความกรุณาที่ท่านเอาใจใส่และดีใจที่จะได้กลับบ้านในเช้า

วันพรุ่งนี้ ทั้ง ๆ ที่แผลผ่าตัดยังไม่หาย ท่านบอกว่า

"ทำแผลเอง เอาไหมออกเองก็แล้วกัน เป็นหมออยู่กับตัวนี่"

เช้าวันอาทิตย์ คุณหมออาจินต์ไปถวายบังคมลาสมเด็จพระราชบิดา ลาพยาบาล แพทย์ที่ช่วยเหลือ

ก่อนกลับบ้านคุณหมอถือรูปหนูพิมพวดีไว้ในมือ แล้วสั่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฏฯก่อน เพื่อไปดูศาลาพิมพวดี แต่ขณะนั้นศาลามีประตูเหล็กปิดอยู่ คุณหมอได้แต่ยืนภายนอก โดยมีภรรยาคุณหมอคอยดูแลอยู่

คุณหมอยกมือขึ้นอุทิศส่วนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่าจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ และเมื่อสวดมนต์แล้วก็จะอุทิศส่วนกุศลให้เธอทุกวันตราบจนตาย และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกทุกชาติไป

* * *

เรื่องที่ **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** เขียนในนิตยสาร "*ฟ้าเมืองไทย*" เกี่ยวกับ**หนูพิมพวดี** มีเพียงแค่นี้ แต่คุณหมออาจินต์ได้กรุณาเล่าเพิ่มเติมให้ผู้เขียนฟังอีกว่า

"ก่อนที่หนูพิมพ์จะจากไปนั้น ผมได้ถามแกว่ามีอะไรขาดเหลือบ้างไหม? ผมจะทำบุญอุทิศไปให้"

หนูพิมพ์บอกว่า แกไม่มีอะไรขาดเหลือพร้อมบริบูรณ์หมดแต่เสียดายอยู่อย่างหนึ่งคือ แกยังทำการฝีมือไม่เสร็จ ขอให้ผมนำผ้าขาวกว้างศอกเศษ ยาวศอกเศษ ด้ายมันสีน้ำเงิน กับเข็มโครเชต์ไปวางไว้หน้ารูปแกที่ศาลาพิมพวดีด้วยเพราะคุณพ่อของแกเอาไปทิ้งเสียแล้วทั้งๆ ที่แกยังปักรูปดอกไม้ไม่เสร็จ ก็มาตายเสียก่อน

ผมก็ให้ภรรยาผมจัดการนำผ้าขาว ด้ายมันสีน้ำเงิน กับเข็มโครเชต์ไปวางไว้ที่หน้ารูปแก

ต่อมาไม่กี่วัน คุณพ่อของหนูพิมพ์ก็มาเล่าให้ผมฟังว่า มีใครก็ไม่ทราบเอาผ้าขาว ด้ายมันกับเข็ม

โครเชต์ไปวางไว้ที่หน้ารูปหนูพิมพ์ ผมก็บอกความจริงให้ฟัง

คุณพ่อของหนูพิมพ์ก็ยอมรับว่า ได้เอาผ้าขาวที่หนูพิมพ์ทำการฝีมือค้างอยู่ไปทิ้งจริง ๆ เพราะเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว”

ส่วนเรื่องเกี่ยวกับเด็กอ้วนที่มาหาคุณหมออาจินต์เป็นคนแรกนั้น ปรากฏว่า เมื่อคุณหมอนำเรื่องดังกล่าวนี้ไปเล่าในรถทัวร์นำเที่ยวของ**หมู่คณะ**ครั้งไปเที่ยวปีใหม่ระหว่างปลายปี ๒๕๒๙ ต่อกับวันปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๓๐ ให้บรรดาผู้สนิทสนมฟังนั้น

คุณเสนาะ นิลกำแหง สมาชิกผู้หนึ่งในคณะที่ไปเที่ยวได้ลุกขึ้น ยืนพูดว่า

“**ผม เสนาะ นิลกำแหง** คุณหมออาจินต์อาจจะยังไม่รู้จักผมละเอียดนัก เพราะเพิ่งเดินทางมาเที่ยวกันครั้งแรก ผมขอเรียนว่าเด็กหญิงที่เป็นโรคอ้วนแล้วเสียชีวิตที่ตึกวิบูลย์ลักษณ์นั้น เป็นเรื่องจริง เพราะเด็กผู้นั้นเป็นลูกสาวของผมเองครับ!

เธอเสียชีวิตที่โรงพยาบาลศิริราช ด้วยโรคอ้วน จากฮอร์โมนผิดปกติไม่มีทางรักษา เมื่อพ.ศ. ๒๕๐๒ และจำนวนพี่น้องของเธอที่เธอบอกกับคุณหมอนั้นเป็นความจริงทุกประการครับ...

ผมขอยืนยันไม่ต้องไปสอบถามที่ไหนอีก?”

คุณหมอก็ยกมือไหว้ แล้วเรียนท่านว่า

“ผมเพิ่งรู้ว่า คุณเสนาะเป็นบิดาของหนูที่เป็นโรคอ้วนตาย วันนี้และเดี๋ยวนี้เอง!”

คุณหมออาจินต์ได้กล่าวในตอนท้ายว่า

“เรื่องนี้อาจจะมีคติ เป็นกุศลคติอยู่บ้างพอสมควร ขอผู้อ่านทุกท่าน จงได้รับกุศลบุญนี้ทุกท่าน

ถ้าหากว่าข้อเขียนของผมจะเกิดประโยชน์ในทางการบุญการกุศลแก่ท่าน แม้แต่น้อยนิดก็ตามโดยทั่วกัน และหวังว่าคุณผู้อ่านทุกท่านคงจะมีใจเมตตาอุทิศส่วนกุศลของท่านที่บำเพ็ญแล้วแก่ **หนูพิมพวดี โหสกุล** เพื่อเธอจะได้ประสบสุขต่อไปในทุกชาติทุกภพ

ในฐานะที่เธอเป็นผู้ให้ความสว่างว่า ***บาป บุญ มีจริง กรรมและผลแห่งกรรมมีจริง*** แก่ผมและท่าน"

หมายเหตุ โรคที่คุณหมออาจินต์เป็นเมื่อพ.ศ. ๒๕๐๔ นั้น **คุณหมอสิระ บุณยรัตเวช** หัวหน้าศัลยกรรม โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้เชี่ยวชาญทางศัลยกรรมสมองและประสาท บอกว่า

หนึ่งในสาเหตุของโรคนี้ คือเส้นโลหิตในสมองเส้นหนึ่งไปเบียดเส้นประสาทสมองที่ห้า เมื่อเส้นโลหิตขยายตัวตามจังหวะการเต้นของหัวใจ มันจะเบียดกระตุ้นเส้นประสาทนี้ทุกที หนัก ๆ เข้าก็ระบมปวดอย่างนี้

คนโบราณเรียกว่า "*ลมตะกัง*" หมอปัจจุบันเรียก *ไมเกรน* หรือ *ติ๊ค เดอลารู* หรือ*ไทรเจมินัลนิวราลเจีย* ซึ่งมันก็ชื่อเดียวกัน การรักษายากมาก

ตอนปี พ.ศ. ๒๕๐๔ นั้น **คุณหมอสิระ ยังไม่กลับ**จากการศึกษาต่อจากอังกฤษ ท่านเรียนจนสำเร็จเป็นราชบัณฑิตในวิชาศัลยศาสตร์แห่งประเทศอังกฤษ

ท่านกลับมาเมื่อพ.ศ. ๒๕๐๗ หรือราว ๆ นั้น และท่านผู้นี้เองเป็นผู้รักษา **คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** หายขาด ด้วยการฉีดยาเข้าไปในสมองให้หมดสภาพไป สมดังที่ **หนูพิมพวดี** เคยบอก **คุณหมออาจินต์** ไว้ว่า

อีก ๔ ปี จึงจะพ้นกรรมเก่า!

ในที่สุดนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณ**คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ** ที่กรุณาเปิดเผยชีวประวัติของคุณหมอและอนุญาตให้ผู้เขียนนำเรื่องราวที่คุณหมอคุยกับวิญญาณมาถ่ายทอด

ขอบุญกุศลทั้งหลายประกอบกับเมตตาบารมีที่คุณหมอสั่งสมไว้ จงดลบันดาลให้คุณหมอประสบแต่ความสุขความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรมด้วยเทอญฯ

* * *

...วิธีที่ดีที่สุด เมื่อเราพบวิญญาณ หรือจะเป็นผีปิศาจอย่านึกว่าเขาจะมาทำร้ายเรา เขาอาจจะมาแสดงตัวในอีกมิติหนึ่ง

เขาไม่ได้มาทำร้ายเราหรอก เขาอยากมาบอกเรา เพราะเห็นเราเป็นคนใจบุญก็มาขอส่วนกุศล เพื่อเขาจะพ้นบาป พ้นเคราะห์ พ้นกรรม

ถ้าเราเมตตาเขา แล้วทำบุญอะไรก็ตาม ไม่จำเป็นต้องใส่บาตรพระแล้วกรวดน้ำ อะไรก็ได้ที่เป็นบุญ *บุญคือความดี เราก็แผ่กุศลไปให้เขาบอกให้เขาได้รับผลกรรมดี*

ขอให้เป็นสุข ๆ เถิด สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ วิญญาณนั้นจะหายไป แล้วกลับขอบใจเรา...

❊ ❊ ❊

...ปัญญาทางโลกเกิดขึ้นจากการอ่านมาก ได้ยินมาก ได้เห็นมาก ได้ฟังมาก

แต่ปัญญาทางธรรมนั้นพูดง่าย ๆ ก็คือ *พลังจิต* ชนิดหนึ่งนั่นเอง

ปัญญาทางธรรมเกิดขึ้นจากการรู้เห็นบางอย่างซึ่งบอกไม่ได้...

※ ※ ※

วิญญาณมีจริงหรือ?

...ความเห็นเรื่องวิญญาณ หรือจะเป็นเรื่องผีปีศาจ เป็นเรื่องที่มนุษย์ต่างถกเถียงกันไม่มีที่สิ้นสุดว่ามีจริงหรือไม่ ต่างเหล่า ต่างหมู่ ต่างลัทธิ ต่างก็แสดงความเห็นไปคนละอย่าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเป็นประการสำคัญ

เพราะสิ่งเหล่านี้ ไม่สามารถพิสูจน์ และทดสอบได้ด้วยเครื่องมือวิทยาศาสตร์ใด ๆ ในปัจจุบันนี้ นอกจากท่านจะประสบพบวิญญาณมาด้วยตนเองเท่านั้น

แต่ในทางพุทธศาสนาเชื่อว่าวิญญาณมีจริง เมื่อร่างกายเน่าเปื่อยสลายไปแล้ววิญญาณยังคงอยู่ต่อไป เพื่อชดใช้กรรม ตามที่ทำไว้เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ และวิญญาณนั้นก็เวียนว่าย ตายเกิดอยู่ไม่จบสิ้นเป็นสังสารวัฏ...

พิมพ์ที่ พรทิพย์การพิมพ์ โทร. (02) 525-1439